

ယုန်းအိမ်ခြံ

အချစ်မီးလှုံ

N

ယွန်းအိန္ဒြေ-အချစ်မီးလျှံ

- အပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၅၀၀၆၀၂
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၃၀၈/၂၀၀၃ (၉)
- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၀၆ ခုနှစ်၊
- အုပ်စု - ၅၁၀
- တန်ဖိုး - ၆၀၀ ကျပ်
- အပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်တင်
(မြင့်သိင်္ဂီပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၈)၊ လမ်း - ၃၀၊
ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)
အမှတ် ၆၆၊ ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌမလမ်း၊
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။
- ပြန်ချိခရေး - မြိတ်စာပေ၊ (ဖုန်း-၇၀၄၄၉၀)
အမှတ်-၁၉၀၊ ၃၁ လမ်း၊
ရန်ကုန်။
- စီစဉ်သူ - ကိုလှနိုင် (မြိတ်)
- အထက်ပြန်မာပြည် - နဂါးစာပေ၊ (မန္တလေး)
- ပြန်ချိခရေး - ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

အခန်း [၁]

“မမခက်ပြောဖူးခဲ့တယ်နော်. . အနာတစ်ခုကို အစိမ်း သက်သက်မခွဲချင်လို့. . ထုံဆေး၊ မေ့ဆေးပေးပြီးမှ မမခက်ခွဲလိုက်ပါတယ်တဲ့. . ဒါပေမယ့် တကယ်တန်းကျတော့ ခွဲစိပ်ခံရတဲ့ မောင့်ကို မမခက် ထုံဆေး၊ မေ့ဆေး မပေးခဲ့ဘူးနော်၊ အစိမ်းသက်သက်ကြီးကို ခွဲခဲ့တာပါ လား. . မမခက်ရယ်. . .”

မိုးပြာရောင် ကောင်းကင်ကြီးကို သူ့အစိပွယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မဟူရာကောင်းကင်ပြင်ကြီးပေါ်မှာ မမခက်ကို သူ့တွေ့မြင်နေရပါသည်။ အဲသည်ကောင်းကင်လွင်ပြင်ကြီးမှာ မမခက်ရော. . သူပါ ရှိနေပါသည်။ နောက်. .

ချစ်ရဆုံးသော မခက်ရယ် မောင့်ကို အသည်းနှင့်အောင်ချစ်တဲ့

စိတ်တွေနဲ့ ချစ်တတ်အောင်ကျတော့ သင်ပေးခဲ့ပြီးကာမှ မုန်းမေ့
နာကျည်းတတ်အောင်ကျတော့ ဘာလို့များ သင်မပေးခဲ့တာလဲ မမခက်ရယ်၊
ကြွေပျက်သုန်း အသည်းကြွေမွှ၊ အနေခက်လှချည်ရဲ့ ချစ်သူရယ်... .

ရင်မှာ စို့နှင့်ကြွေကွဲစွာဖြင့် အောင်ဟိန်းထက် ဧည့်ခန်းအလယ်
တွင် ရပ်နေမိသည်။ ဘယ်ဆီကိုမှလည်း မသွားမလာချင်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ
လည်း မတွေ့ချင်၊ မေမေနှင့် ဘဘတောင်မလွဲသာ၍ မေထူးခေါ်ပြော
လောက်သာ သူနေခဲ့သည်။

တွေးကြည့်လေ... . ရင်မှာ နားလည်ရခက်လေ၊ နာကျည်းရလေ
ဖြင့် ကြာရင်တော့ဖြင့် မမခက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူရင်ကွဲရပေတော့မည်။

တကယ်ခွဲရပြီ... . မတွေ့နိုင်... . မဆုံဆည်းနိုင်တော့ပြီဆိုကာမှ
ရင်မှာပိုမိုတွေ့ချင်လာမိသည်။ မမခက် သူ့အနားရိုနေခဲ့ ပျော်ခဲ့စဉ်
အချိန်တုန်းက ဤကဲ့သို့ အကျည်းတန်စွာဖြင့် အခွဲခံရမည်မှန်း
သူယောင်လို့တောင်မှ မတွေးမိခဲ့ပါလေ။

သူ့ဘဝအတွက် သင်ခန်းစာ ယူသင့်သည်တို့ကို ရင်မှာတဖြည်း
ဖြည်းတော့ နားလည်လာမည်ဟု သူမျှော်လင့်မိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ထို
မျှော်လင့်ခြင်းသည် သူ့အတွက်တော့ ဘယ်အချိန်... . ဘယ်အခါကျမှ
ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ရင်ကိုအေးငြိမ်းစေမည်မသိပေ။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပင် ဖြတ်ကြစမ်းပါစေ၊ ကာယကံရှင်

ဖြစ်သော မမခက်ကိုယ်တိုင်က သတင်းမကြား၊ စာမလာသဖြင့် အလွယ်တကူ မုန်းမေ့သွားနိုင်ရက်တာကို ရင်မှာကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်မိရပါတော့သည်။ ရက်စက်လိုက်တာ မမခက်ရယ်. . ။

အောင်ဟိန်းထက် တစ်ယောက်၊ ကြမ်းခင်ပြင်ပေါ် ရပ်နေရင်းမှ တွေဝေငေးမောနေသော စိတ်တို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်လာအောင် ကြိုးပားထိန်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် မမခက်အပေါ် လွှမ်းဆွတ်သတိရနေမည့် အစား လုပ်ရက်လေခြင်းဟူသော နာကျည်းစိတ်တို့က လွှမ်းမိုးလို့လာခဲ့၏။

“တောက်. . သူကတောင် မုန်းမေ့ဖို့လုပ်ရက်သေးတာပဲ၊ ငါကရော. . ဘာဖြစ်လို့ သတိရတမ်းတနေရဦးမှာလဲ. . ”

အောင်ဟိန်းထက် အကြည့်များက အခန်းနံရံများဆီမှ ပြောင်လက်နေသော ကျွန်းသားဗီရိုကြီးဆီသို့ ကျရောက်သွား၏။

သူ. . ဗီရိုဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာခဲ့ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဦးစွာ သူမြင်လိုက်ရသည်က စိကာရီကာထပ်ထားသော သူ့အင်္ကျီအဝတ်အစားများကို အဝတ်အစားများထဲမှာမှ အဖြူရောင် သိုးမွေးဆွယ်တာလေးဆီသို့ သူ့အကြည့်များက ရောက်သွား၏။ သူ့ဆွယ်တာလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆွယ်တာလေးကို တယုတယလုပ်ကိုင်ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စ များနှင့်အတူ ဆွယ်တာလေးအား ကိုင်ထားသော သူ့လက်ချောင်းလေး

များ ဓာတ်လိုက်ခံရသူတစ်ဦးပမာ ဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။

ရီဝေစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်များက တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ခက်ထန်မာကြောလာကြ၏။ ဆွယ်တာဖြူလေးကိုကြည့်သော သူ့အကြည့်က ရွံ့ရှာဖွယ်ရာ ကောင်းသော အရာတစ်ခုကို ကြည့်နေမိသလို ထင်ရ၏။

“မင်း.. . ဘာဖြစ်လို့များ အဓိပ္ပါယ်မရှိ ဖြန့်ကြည့်နေရတာလဲ အောင်ဟိန်းထက်.. . မင်းနဲ့ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ.. . သွား.. . သွားကြ”

“ရော့ကွာ.. . သွားစမ်း”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

သူ့ဆွယ်တာဖြူလေးကို စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းအိုးများ ကြားသို့ အားကုန်လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ဖန်ပန်းအိုးများနှင့် ဆွယ်တာလေးမှာ လုံးထွေးပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျကွဲသံတို့ဖြင့် ညံစီသွားသည်။

မွတ်သိပ်ပြည့်ကျပ်နေသော ရင်မှ စိတ်တို့ကို ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်မိခြင်းပါပေ။ ရင်မှာ ဖိစီးလေးလံနေသည်တို့ကို ဖယ်ခွာကျစေချင်ပါပြီ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ နှလုံးသားသည်ပွတ်မှအစ သွေးကြောမျှင်လေးများအဆုံး မမခက်.. . မမခက်ဟု ဟစ်အော်ဆူထွက်နေကြပြီလေ။

မိမိနှလုံးသားမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရုန်းကြွလာကြသော မုန်တိုင်း

ငယ်သည် သူ့အခန်းထဲမှာ ချွန်းဖွင့်ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်နှယ် ထကြွပုန်ကန်သောင်းကျန်းနေပါတော့သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး ပစ္စည်းတွေ တစ်စစီတစ်ခုစီ ဖွာလန်ကျသွားကြသည်။ မွတ်သိပ်မွန်းကြပ်နေသော သူ့စိတ်များကတော့ဖြင့် ဘယ်လိုမှ လျှော့ပါး၍ မသွားပါချေ။

“ဟူး.. . လွမ်းလိုက်တာ မမခက်ရယ်”

“မောင့်ကို မုန်းမေ့လွယ်လိုက်တာနော်”

ချစ်ရသော မမခက် မျက်နှာလေးကို တရေးရေးမြင်ယောင်လာမိသည်။ ဒေါသသံပတ် ရပ်တန့်သွားသည့်အခိုက်မှာတော့ ရင်မှာ လွမ်းဆွတ်စိတ်တို့က ပြည့်တက်လာ၏။ ကြမ်းပြင်ထက် ခြေစုံရပ်ပြီး မျက်ဝန်းများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

မမခက်၏ ကိုယ်ပွားလေးတွေ သူ့ . . တယုတယ ရင်နှစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသည့်ပစ္စည်းလေးတွေ အားလုံးကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဟိုတစ်စ. . သည်တစ်စ။ သူရီဝေစွာဖြင့် ငေးကြည့်ဖြစ်ပြန်သည်။

“မောင့်ကို ဘယ်လိုသံယောဇဉ် အမျှင်အစတွေနဲ့များနှောင်ဖွဲ့လို့ထားခဲ့တာလဲ. . ”

မောင်. . မမခက်ကို မေ့လို့ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ မမခက်ရယ်. . ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ အသည်းနုတယ်ပဲဆိုချင်ဆိုပါတော့

ပျန်းအိခြေ

မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်စတွေ ဝေသီလာရ၏။

“ရက်စက်လိုက်တာ မမခက်ရယ်. . ”

အောင်ဟိန်းထက် ဆွယ်တာဖြူလေးကို ဦးဆုံးကောက်ကိုင် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းက ရင်မှာ ကပ်ငြိခိုင်လာပြန်သည်။

တရိပ်ရိပ်မြင်ယောင်လာမိသော ချစ်သူ မမခက်မျက်နှာက နေရာတိုင်းမှာ တွေ့မြင်နေရသည်။ သူ့နောင်တရစွာဖြင့် မမခက် အမှတ်တရပေးခဲ့သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေကို တစ်စစီ လိုက်ကောက်ကြည့်နေဖြစ် တော့၏။

နှလုံးသားအိမ်ထဲမှာတော့ဖြင့် ဖွဲမီးငွေ့က တငွေ့ငွေ့နှင့် ကြိမ်မီးအုန်းသည့်နှယ့် လောင်မြိုက်လို့နေပါတော့သည်။ ဒေါသဖြစ်စဉ်က လွင့်ပစ်ခဲ့မိသော စာရွက်စာတမ်းလေးများကို တစ်ရွက်ခြင်း ပြန်လည် ကောက်ယူနေမိသည်။

“အောင်ဟာ. . တကယ်တန်းကျတော့ မမခက်နဲ့ ပတ်သက် လာရင် ဥပက္ခာတရားကို ရင်ထဲအထိ ဆွဲခေါ်မထားရက်ပါဘူး. . မမခက်ရယ်. . ”

သူ့ရင်မှာ နာကျည်းမိပြန်ပါသော်လည်း နာရီပိုင်းစက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ မမခက်ကို ခွင့်လွှတ်သည်။ စိတ်ကအချိန်တိုတွင်းမှာပင် ရောက်လာပါ၏။

အခန်း [၂]

ဟိုးရှေးကမ္ဘာဦးအစတုန်းက အာဒမ်နှင့် ဧဝတို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးအလွန်ချစ်ခဲ့ကြသည်။

ဆောင်းကုန်လို့ နွေအကူး ညနေလေး တစ်နေ့မှာတော့ဖြင့် အောင်ဟိန်းထက်နှင့် မမခက်တို့ မေ့မရနိုင်သော ဆုံဆည်းမှုလေး တစ်ခုဖြင့် ဆုံဆည်းမိခဲ့ကြပါသည်။

မကြာမီကမှ မေမေနှင့် ဘိုးဘိုးဝယ်ပေးခဲ့သော စက်ဘီးအသစ် လေးအား ဇိမ်ရှိုစွာဖြင့် အောင်တစ်ယောက် စီးနေမိသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ လုပ်... ပြိုင်စက်ဘီးလေးက ဂိယာချိန်းလေးငါးခုပါသဖြင့် ကုန်းတက် ဆိုလျှင်တောင်မှ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ပါးစွာ အလွယ်တကူဖြင့် နင်းတက်နိုင်သည်။

ရင်ကိုဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးအေးကို အရသာခံကာ စက်ဘီး. . ဘီးလည်ရုံမျှ တစ်ပတ်ချင်း ကန်တော်ကြီး လမ်းတစ်လျှောက် နင်းနေမိ၏။

ခက်ခက်ချော၏ ပါရာဒိုကားကြီးအတွက်တော့ ကတ္တရာ လမ်းလေးက ကျဉ်းမြောင်းလှသည်မို့ လီဗာကို လျော့နင်းပြီး ကတ္တရာ လမ်းလေးအတိုင်း ပုံမှန်သာ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

လမ်းကျဉ်းလွန်းသဖြင့် ရှေ့မှ ဘီးလှိုင့်ရုံသာ သွားနေသော ပြိုင်ဘီးကို ကျော်တက်၍ မရနိုင်ဖြစ်နေသည်။ လမ်းကျဉ်းရသည့်အထဲ စက်ဘီးကို ဟိုကွေ့သည်ကောက်ဖြင့် တစ်လမ်းလုံးပြည့်အောင် စီးနေသည်မှာ ခက်ခက်ချောအတွက် အသည်းယားစရာဖြစ်နေတော့ သည်။ ကျော်တက်ဖို့ဆိုတာကလည်း လမ်းကကျဉ်းနေသည်။ ဟွန်းသံ ဖေးသော်လည် ကိုယ်တော်ချောက အရေးမလုပ်။

ပြိုင်စက်ဘီးဆိုတာမျိုးက မြန်ချင်သူတွေသာ စီးကြတာမျိုးပဲ။ ရှေ့က ကောင်ငယ်လေးကတော့ သည်လိုမဟုတ် တစ်ပတ်ခြင်း လှိုင့်၍ပင် စီးနေတာ ဘယ်လောက်များ အသည်းယားဖို့ ကောင်းလိုက် သလဲ။

ကိုယ်ထူကိုယ်ထပုံစံဖြင့် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ခင်းထား သော ဖိုးလှကြီး လမ်းကလေးပေါ်မှာ အောင်ဟိန်းထက် သူ့ပြိုင်

စက်ဘီးအသစ်လေးကို ဖြည်းဖြည်းလေးနင်းလာ၏။ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်ပို့ နောက်မှ မောင်းလာသော ကားကို သူလုံးဝသတိမပြုမိ ခဲ့ချေ။

“တီ. . တီ. . တီ. . တီ”

ဟွန်းသံက လိုတာထက် အဆမတန် ကျယ်လောင်သွားလေ၏။ ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်လှသော ကားဟွန်းသံကြောင့် လန့်ဖျန်သွားသည်။ အောင်ဟိန်းထက် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ဖြစ် လိုက်၏။ တဒဂ်ခဏတာ သူ့ရင်ခွန်သံများမှားသွားလား ထင်ရ၏။ ပြိုတော့မလို မိုးရိပ်တွေနှင့် သူမ၏ အလှမျက်နှာသည် သူ့ရင်ကို ဒိုင်းကနဲ ရိုက်ခတ်လာသည်။

“အား. . ပါးပါး ချောလှချည်လား. . .”

အောင်ဟိန်းထက် အလိုက်သိစွာဖြင့် စက်ဘီးကို လမ်းဘေး ကပ်ပေးရန် စဉ်းစားမိ၏။ အမြန်နှုန်းမြှင့်၍လည်း နင်းသွားရန် စိတ်ကူး တော့ရပါသည်။

ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ဖြစ်မလာပေ။ သူက အရမ်း လှလွန်းတာကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် လှည့်ကြည့်မိသည်။

ခက်ခက်ချောအဖို့ကတော့ဖြင့် ဒါမျိုးတွေက ရိုးအီလို့နေပြီ လေ။ ခက်ခက်ချောကို မြင်တဲ့ ယောက်ျားလေးတိုင်း နှစ်ကြိမ်ပြန်၍

ကြည့်စမြဲပင်မဟုတ်ပါလား။ ရှေ့ဆီမှ ကောင်လေးကို သူမဒေါသ ဖြစ်နေမိ၏။

“ကြည့်. . ကောင်နာလေး၊ စက်ဘီးကို အမြန်နင်းမယ်လုပ်ပြီးမှ မနင်းပဲ ကိုယ်ဟန်ပြနေတယ်. . ”

အောင်ဟိန်းထက်ဘဝမှာ မိန်းကလေးများအား သိခြင်းဟာ သည်တစ်ချိန်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကားပေါ်မှ ကောင်မလေးမှာ သူ့ထက်တော့ အသက်ကြီးမည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ စိတ်ထဲမှလည်း မမဟုတ်တိုးတိုးလေးခေါ်ဆိုမိသည်။ မမ၏ ဒေါသသွေး မျက်နှာနုနုကို စိတ်ထဲမှာ မြင်ယောင်ပြီး ပြုံးမိသည်။ နောက်ဖက်ကိုတော့ လှည့်မကြည့် ဖြစ်တော့။

ကားနဲ့ တိုက်ရဲသော သတ္တိမျိုး အမျိုးသမီးတွေမှာ မရှိဟု အောင်ထင်ခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် မမလိုလှပသော မိန်းမမျိုးတွင်. . သာ၍ မရှိဟုထင်ပါသည်။

မထီမဲ့မြင်ပြုပြီး စက်ဘီးကိုနင်းမြဲအတိုင်း တဘီးချင်းလှိမ့်ကာ နင်းရင်း. . နင်းရင်း ကားပေါ်မှ သူမကိုကြည့်နေမိ၏။

ခက်ခက်ချော၏ မာနရိပ်တို့က အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ ချေပြီတည်း။

“ဪ. . ကောင်နာလေးက တမင်လုပ်နေတာကိုး၊ လူပုံလေး

ကြည့်တော့ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးနဲ့ ကားနဲ့တိုက်ရဲတဲ့သတ္တိဟာ ငါ့မှာ မရှိဘူးလို့များ မင်းထင်နေသလား ချာတိတ်ရယ်. . ”

“ဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း”

ခက်ခက်ချော ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။

မိခက်ကို လျှော့တွက်ရင်တော့ဖြင့် မှားသွားပေလိမ့်မည်။ မိမိ၏မျက်စိရှေ့မှာ မတော်မတည့်သည်တို့ကို မိမိက ပြတ်ပြတ်သားသား သင်ခန်းစာပေးခဲ့ပေါင်းများခဲ့ပေပြီ။ သည်ချာတိတ်ကတော့ဖြင့် ခက်ခက် အကြောင်းမသိသူသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကားကို သူ့စက်ဘီးနောက်မှ မှေးကာလိုက်လာခဲ့သည်။

ကောင်လေးကတော့ ဘယ်လိုမှ မမှု၊ ခက်ခက်ချော ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီး. .

အောင်ဟိန်းထက် တစ်ယောက် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ကားပေါ်မှ မမချောကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူး လိုက်၏။

နောက်ကျသွားချေပြီတည်း၊ သူ၏စိတ်ကူးမှာ ရုတ်ခြည်းထွက် ပေါ်လာသော ကားစက်သံကျယ်ကျယ်အောက်တွင် ပြိုကျပျက်စီးသွား ရပါသည်။

သူမတကယ်လုပ်ပြီဆိုတာ ရင်မှာသိလိုက်သည့် ခဏ. .

“ဒုန်း”

“အ”

“ဝုန်း..”

ခက်ခက်ချော စက်ဘီးနောက်ဘီးကို ကားဘန်ကာနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်တိုက်လိုက်ပြီး ဘရိတ်ကို ဖိနင်းထားလိုက်သည်။

ကွက်တိဆိုမှ တကယ့်ကို ကွက်တိ၊ စက်ဘီးရော လူပါ လှလှပပကြီး ပုံပျက်ပန်းပျက် လဲကျသွားတော့၏။

“ကဲမှတ်ကရော.. ခက်ခက်ချောကို သည်လိုစမ်းလို့ ဘယ်ရ မလဲလေ.. ပညာပေးခဲ့ဖူးသူများပြီပဲဟာ..”

အော့ဟိန်းထက် တစ်ယောက် စက်ဘီးတစ်ခြား လူတစ်ခြား လွင့်စင်ထွက်သွားရသည်။

ခက်ခက်ချော ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ပုံပျက်ပန်းပျက် လဲကျနေသော ကောင်လေးကို ခပ်ညှည့စွီဒီယိုတစ်ကားလို စိတ်မပါ လက်မပါ ခစားကာ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

လဲကျနေသော နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှ အောင်က လူးလဲ ထရင်း ပါရာဒိုကားပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သရော်ပြုံးပြုံးကာ သူ့အား လှောင်မြှောင်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသော သူမကို ရင်ဆိုင်လိုက် ရသည်။

သူ့အဖြစ်က လဲကျနေသော စက်ဘီးကိုတော့ဖြင့် ပြန်မထောင်
ဖြစ်သေးပဲ ကားပြတင်းပေါက်တွင် လက်တင်ကာ မော်ကြားနိုင်လွန်း
သော သူမ၏ မျက်နှာပေးကိုသာ မချင့်မရဲနှင့် ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဆောရီးပဲကွာ အိုပီဒီလား၊ အင်မာဂျင်ဆီလား.. ကြိုက်တဲ့
နေရာပြောလေ.. တို့လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့.. ”

လှပသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးမှပြောလာသော
လက်စင်ဝမ်းအတွက် ချီးမြှင့်လိုက်သော စကားအသွားအလာကို
ကြားမိရုံမျှဖြင့် သူမဟာပေါ့သေးသေးထဲကတော့ မဟုတ်တန်ရာဟု
အောင်တိန်းထက်တစ်ယောက် တွေးမိလိုက်ပါသည်။

သူ့စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက်နှင့် အခံရခက်လွန်လှပါသည်။
ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်ဆိုတော့ ဘာမှမပြောသာပေ။

လဲကျနေရာမှာတော့ သူပြန်မထဖြစ်သေးချေ။

“ကျွန်တော်လည်း လမ်းပေးမလို့ပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လမ်းက
အရမ်းကျဉ်းနေလို့ပါ”

သူမကလည်း သဘာရင့်နေပြီထင်သည်။ တံချက်ကလေးမှ
တုန်လှုပ်မှုမပြ။

“ဒီမယ်.. ချာတိတ်၊ ပြိုင်ဘီးဆိုတာ အဲ့လိုဖြည်းဖြည်းလေးနဲ့
အိပဲ့.. အိပဲ့.. နင်းပြီး စီးရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော့်စက်ဘီးက ပျက်နေတာ အမြန်နင်းလို့ မရလို့ပါဗျာ”
အောင်ဟိန်းထက် သူမစကားကို ဆန့်ကျင်သည့်သဘောဖြင့်

သိသာစွာ ညာပြောလိုက်ရ၏။

“စက်ဘီးက ပျက်နေတာ သွားပြင်မလို့. . .”

အောင်၏စကားအဆုံးတွင် ခက်ခက်ချောပင် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားရသည်။ ကောင်လေးက သန့်သန့်ပြန်ပြန်နှင့် လူချောလေး
တစ်ယောက်ပင်။

“ဒါကိုတော့. . . တို့လည်း မသိဘူးလေကွာ၊ မင်းတမင်လုပ်နေ
တယ်ပဲ အောင့်မေ့တာပေါ့. . .”

အောင်တစ်ယောက် စိတ်မသက်သာစွာ ခေါင်းကို ရမ်းပစ်လိုက်
မိသည်။ တော်ရုံသတ္တိနှင့်တော့ ယောက်ျားလေးတစ်ဦးစီးနေသော
စက်ဘီးကို ဝင်တိုက်ရဲမှာ မဟုတ်ပေ။

“ကဲ. . . ဒီလိုဆို မင်းကို တို့ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ပြော. . .”

စက်ဘီးက အသစ်စက်စက်ဆိုတာ သိနေပေမယ့် သူပြောတာ
ကိုရုပ်လေးကြည့်ပြီး သူမယုံကြည်လိုက်မိပါသည်။

အောင်တစ်ယောက် ဒီလောက်မာနကြီးပြီး ရဲလွန်းတဲ့ သူမကို
ပညာတော့ ပြန်ပေးမှဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလိုက်ပြီး. . .

“တကယ်ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်စက်ဘီး

ပြန်ထောင်ပေးပါလား. . ”

သူတကယ် အနာတရဖြစ်သွားလို့နေမလားဟု တွေးရင်း သူမလဲကျနေသော သူ့ပြိုင်ဘီးလေးကို ထောင်ပေးလိုက်မိသည်။

ပြီးနောက် ကားလမ်းမကြီးပေါ် ခြေမစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသော သူ့အနား၌ ထိုင်ကာ. .

“မင်းလက် ဘာဖြစ်သွားလို့လဲဟင်”

“စက်ဘီးပေါ်က ပစ်အကျ ကတ္တရာလမ်းပေါ် အရှိန်နဲ့ ထောက်မိသွားတယ်ထင်တာပဲဗျာ၊ ခုတော့ အရမ်းကိုနာနေတယ်. . ”

“ဟယ်. . ဟုတ်လား၊ ပြစမ်း. . ပြစမ်း မမခက် ခါပေးမယ်လေ”

သူမကြောင့် ဖြစ်ရတာမို့ တစ်စုံတစ်ခုများ ဖြစ်သွားရင်ဖြင့် သူမပယောဂမကင်းဘူးလေ၊ နီးကပ်စွာ မြင်ရမှ သူမအလှက ပိုမို ပေါ်လွင်မှန်း အောင်ဟိန်းထက် သတိထားမိလိုက်သည်။

“မမနာမည်က မခက်တဲ့လား. . ”

“အပြည့်အစုံကတော့ ခက်ခက်ချောပါကွာ၊ ဘော် ဒါတွေကတော့ မိခက်ပဲခေါ်ကြတာ. . ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမခက်ခက်. . ”

အနာတရဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာက အပြုံးမပျက်ဆိုလာသဖြင့် တစ်ခုခုတော့ မှားသွားပြီဟု ခက်ခက်ချော ထင်လိုက်မိသည်။

ခက်ခက်ချောတစ်ယောက် အောင့်လက်ကို အမှတ်တံမဲ့ ဆွဲကိုင်ကာ ခါကြည့်နေမိသည်။ သူမထင်သလို 'အား'ကနဲ 'သူ့'ထံမှ အော်သံမကြားရပေ။ ကိုင်ထားသော သူ့လက်ကို သူမ ဆတ်ကနဲ လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

အောင်ဟိန်းထက်တစ်ယောက် အပြုံးမျက်နှာဖြင့် မတ်တပ် ရပ်ကာ. .

“အခုအရွယ်အထိ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ လက်ကိုင်တာကို ခံရတာဟာ ဒါပထမဆုံးပဲ. . သည်လောက်အထိ ဖြစ်သွားဖို့လည်း အောင် မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး. . .”

ခက်ခက်ချောတစ်ယောက် ဝေခွဲရခက်လှစွာဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ဒီမယ်. . ခင်ဗျားကြောင့် လဲသွားတဲ့ စက်ဘီးကို ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ထောင်ပေးဖို့လောက်ပဲ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ကိုညာပြောတာ ကျွန်တော့်လက် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။”

“ဘာရယ်. . ဘာပြောတယ်”

ခုချိန်ထိ သူ့သဘောထားကို ဝေခွဲမရသဖြင့် သူမ ပြန်မေး လိုက်မိသည်။

“ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကျွန်တော့်စက်ဘီးကို တကူးတက

ထောင်ပေးတာကိုရော ခက်ခက်ချောဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပြောပြတာကိုရော၊
နောက်ပြီး ကြင်နာစွာနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ပေးတာကိုရော
အားလုံးကို ကျွန်တော့်ဘက်က ကျေးဇူးကုဋေပါလို့ ပြောပါရစေ မမ”

သူ့စကားဆုံးတော့မှ သူမအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို
သဘောပေါက်လို့က်သည်။ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိတာ သူမလို
လူစားပဲပေါ့. .

“တောက်. . .”

ခက်ခက်ချောအံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။ နဂါးသာဆိုရင်ဖြင့်
အောင်ဟိန်းထက် သူမ မျက်စောင်းဒဏ်ကြောင့် အရည်ပျော်တာ
ကြာလှပြီပေါ့. .

“ဒီမယ်. . မမသိထားဖို့က မမဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဆိုတာပါပဲ၊ ဒါဟာ အောင်ဆိုတဲ့ချာတိတ်ကလေး ပေးလိုက်တဲ့
လက်စင်ဝမ်းလို့ သဘောပေါက်လိုက်ပေါ့. . ကဲ. . ကျွန်တော့်ကို
ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“နောက်ပြီး. . မမခက်ခက်ချောလို သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ခဏ. . ခဏ သတိရနေမိမှာပါ။ တကယ်လို့
မမ. . မကျေနပ်ခဲ့ရင် အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို လက်သီး
ဆုပ်လေးတွေနဲ့ လာထုလှည့်ပေါ့နော်. . ဂွတ်ဘိုင်. . ”

ခက်ခက်ချောတစ်ယောက် ဘာပြောရမှန်း မသိခင်မှာ
အောင်ဟိန်းထက်က သူ့ပြိုင်ဘီးလေးကို အမြန်နှုန်းမြင့်ပြီး လှစ်ကနဲ
နင်းထွက်သွားတော့သည်။

“တောက်”

ခက်ခက်ချောမှာဖြင့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်နှယ် ရပ်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

○ ○ ○

အခန်း [၃]

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ ဇီဝဗေဒဌာန၏ လှေကားထစ်လေးများ အတိုင်း ခက်ခက်တစ်ယောက် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်လာခဲ့၏။ သူမ၏ ဖြူဖွေးနေသော ခြေထောက်နုနုလေးမှာ ကြိုးသိုင်းသိုးမွှေးကြိုး ထိုးခွာမြင့်လေးနှင့် ကြွရွနေပါ၏။

မနေ့က သူမနှင့် ဆုံမိသော ကောင်လေး၏အကြောင်းကို တွေးနေမိ၏။ ရုပ်လေးက ရည်ရည်မွန်မွန်နှင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ဂျစ်ကန်ကန် အမူအရာဖြင့် မုန်းစရာ၊ သူမကို ညှာတာပါတေးနှင့် သူ၏ လဲကျနေသော စက်ဘီးအား ပြန်ထောင်ခိုင်းခဲ့သည်။ အရာရာကို ကျောလာသဖြင့် ခက်ခက်ချောတစ်ယောက် ဒီချာတိတ်နှင့်ကျမှ ခံလိုက် ရတော့သည်။

တွေးနေစဉ်မှာပင် နောက်ဘက်ဆီမှ အသံကြားလိုက်သဖြင့် သူမလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အလိုဘုရားရေ . . သူဖြစ်နေပါလား”

“ညက အိပ်လို့မှ ပျော်ရဲ့လား မမခက်”

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အံ့ကြိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ကို သူမကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် အောင်ဟိန်းထက်မှာတော့ နံဘေးမှသာ ကပ်လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်းပင် မသိ။

သူမမျက်နှာပြင်မှာတော့ဖြင့် အလိုမကျမှုများ စုပေါင်းကာ မိုးရိပ်မိုးညိုတို့က ပြိုကျတော့မည့် သဏ္ဍာန်အံ့မှိုင်းနေပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်တော့ ညညဆို အိပ်လို့မရဘူးဗျာ၊ ညဘက်ယောင်ယောင်ပြီးနိုးနေတတ်တယ် . . .”

“ဘာလဲ . . ဂျပိုးကိုက်လို့လား”

သူမက ရွဲ့ပြောလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိပါ၏။ သူ့နံဘေးက ပါလာသဖြင့် အနေရလည်း ကြပ်နေလေသည်။

သူမ မျက်နှာလှလှလေးက အလိုမကျမှုတွေများစွာဖြင့် မာကျောခက်ထန်နေပါတော့သည်။ သူမကတော့ဖြင့် လိုက်ပါလာပြီ။

“မမခက်အလှက ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားကို ဖမ်းစားနေပြီဆို ယုံမှာလားဟင်. . .”

“တောက်. . မင်းလွန်နေပြီနော်. . တို့ကို လိုက်နှောင့်ယှက် နေတာလား. . .”

ခက်ခက်ချော တောက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ သူမတို့လို ကျောင်းသားအများစုက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကြည့်သွားကြ၏။ သူမတကယ်ပင် ရှက်မိပါသည်။

“ဒီချာတိတ်ကြောင့်ပင်. . ခက်ရချည်ရဲ့. . .”

ဓာတုဗေဒအခန်း၏ ကော်ရစ်ဒါကို ခြေချမိသည့်တိုင် ချာတိတ်က လိုက်ပါမြဲ။

“မမခက် အောင်တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ မမခက် ကျွန်တော့် အတွေးထဲမှာ. . အချိန်ပြည့်နေရာယူနေတယ်ဗျာ၊ မမခက် ကျွန်တော့် အတွေးထဲမှာ. . အချိန်ပြည့်နေရာယူနေတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုနှင်နှင် ပြန်မထွက်တော့ဘူး. . .”

သူမ ခြေလှမ်းများကိုသာ အံ့ကြိတ်ပြီး သွက်သွက်လှမ်း လိုက်၏။

“မမ. . ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ မမခက်က ဂန္ဓာရီလို ဖမ်းစားနေပြီဗျာ. . .”

သည်ကောင်လေး သိပ်ကိုလွန်လာပြီထင်သည်။ ရုပ်လေးက သနားကမားနှင့် အတော်အရှက်မဲ့သည်ဟု သူမ ထင်မိသည်။ ရင်မှ သူမသည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ သူမ အသိမိတ်ဆွေများ တွေ့သွားပါက ခက်ရချည့်။

ခက်ခက်ချော တစ်ယောက် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ချာတိတ်ကို ရင်ဆိုင်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ နှုတ်က မပြောချင်တော့။ သူမ လက်ဖဝါးက လေထဲမြောက်တက် သွား၏။ ဦးတည်ရာကား ချာတိတ်၏ ပါးပြင်ဆီသို့..

ပြောလိုက်စမ်း၊ ဆက်ပြီး.. ပြောလိုက်စမ်း၊ နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းသာ ထွက်လာပါက သူမ ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ဖို့ အသင့်။

အောင်.. တစ်ယောက်ကလည်း ရိပ်မိပါသည်။ သူမ ရိုက်ချင် လည်း ရိုက်ပါစေတော့ဟု မင်းကုသထုံး နှလုံးမူကာ သဘောထား လိုက်၏။

ထိုအခိုက်..

သူတို့နှစ်ယောက်အကြားသို့ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်ချင်းမျိုးဖြင့် သိုင်းဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် 'ပွကြီး'မှာ ဟန်ပါပါကီးသွင်းပြီး ရောက်လာ၏။ ပွကြီးက အောင်၏ သူငယ်ချင်းပင်။ စိတ်ကတော့ မမှန်။

“အု.. ယင်.. အား”

“ဘူး.. . ထွား.. . ဟား ဟား”

“လက်စသတ်တော့ မြောက်ပိုင်းတောင်ကိုးလုံးက မိုးနတ်
သခင်မကြီးပါလားဟ၊ အေး.. . နင့်ရဲ့ မိုးကြိုးလက်ဝါးနဲ့ ငါ့ရဲ့ ပွကြီး
လက်သီးတစ်ချက် မြီးနှပ်ချေးထွက်လတ္တံ့ဆိုတဲ့.. . မိုးကြိုးလျှပ်စီးသိုင်းနဲ့
တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟာ အူယစ်”

ဘောင်းဘီပွပွကြီးအား ဟန်ပါပါ မတင်တင်ရင်း.. . ပွကြီး
တစ်ယောက် ဟန်ရေးပြနေရှာပါတော့၏။

‘ခက်ခက်ချော’ တစ်ယောက်ကတော့ စိတ်ညစ်သွားမိသည်။
ဘယ်ကင်ကြောင်ကများ ဘယ်လိုရောက်လာသည်မသိ။ ရိုက်ရန်
ရွယ်ထားသော သူမလက်ဖဝါးလေးခမျာ စိတ်ဝါတ်အကြီးအကျယ်
ကျကာ တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ ကျသွားရှာ၏။

ပွကြီးကတော့ဖြင့် ဘာကွက်တွေမှန်းမသိ ဟန်ရေးပြကောင်းဆဲ။

“အူ.. . ယစ်.. . အား.. . အူ”

“ဘယ်လိုဟာတွေနဲ့ လာတွေ့နေတာပါလိမ့်.. . ”

ခက်ခက်စိတ်အတော် ညစ်နေမိပြီ။

အောင်ဟိန်းထက်ကတော့ ပွကြီးလုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်စွာ
ဖြင့်.. . ငေးကြည့်နေ၏။ ခက်ခက်အတွက် ပို၍ စိတ်ညစ်စရာ
အကြောင်းက ဖန်လာပြန်ပါသည်။

ပြဿနာလုပ်သူကတော့ဖြင့် သိုင်းဝတ်စုံပွပွကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသူပင်။

“အုရှ်. . မာဘယား. . ရှာမီး၊ မာရေး. . ယိုကိုဆန်နီရှူးဘား၊ ဝန်ဒိန်း၊ ဟင်နရီဆာဒါနားကွ ယားယိ (စ်)အု. . ”

ပွကြီးပုံစံက တကယ့်ဖိုက်တင်ပေးတော့မည့် ပုံစံမျိုး။

“ယိ(စ်). . အု. . အီ. . ယား. . အစ်”

ပွကြီးက မာန်အပြည့်ဖြင့် ကီးသွင်းကာ ခြေအစုံခွဲအရပ်မှာပင် အစ်ကနဲ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ စောစောက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သော ဘောင်းဘီပွပွကြီးမှာ လျော့ကနဲ ကျွတ်ကျသွားရှာပါတော့သည်။

“အို. . ”

“ဟာ. . သွားပြီ. . ”

အာမေဇိုတ်သံလေးနှင့်အတူ ခက်ခက်ချော့ မျက်လုံးပြူးသွားကာ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွဲ၍ ထိုနေရာလေးမှ တချိုးတည်း ပြေးထွက်ခဲ့ရှာပါတော့၏။

အကြောင်းမှာ ပွကြီးဝတ်ဆင်ထားသော ကရာတေး ဘောင်းဘီပွပွကြီးမှာ အမှတ်မတင် လျှော့ကျသွားခဲ့သောကြောင့်ပင်။

ပွကြီးတစ်ယောက်ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြင့် ဘောင်းဘီတိုလေးဖြင့် ဖြစ်နေရှာပါတော့သည်။ ကြောင်တက်တက်နှင့် ရပ်နေရှာသော

ပွဲကြီးအား အောင်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်ကူညီလိုက်ပါမှ ပွဲကြီး အဆင်ချောသွားပါတော့သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ပွဲကြီးအား အပြစ်တင် သောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်မိ၏။

“မင်းကလည်းကွာ . . ရူးပေါပေါနဲ့ ပွဲကြီးရာ၊ ငါနဲ့ မမကြားမှာ ဘာလို့ ဝင်ရှုပ်ရတာလဲကွာ . . ”

ပွဲကြီးမှာ . . မျက်နှာတင်းမာသွားကာ . .

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ အောင်၊ ငါသာ ဝင်မကယ်ရင် မင်းပါး ခုချိန်ဆို ရှစ်စိတ်ကွဲနေလောက်ပြီဆိုတာ မှတ်ထားစမ်း အောင်”

“မမကသာ ရိုက်မှာဆို ငါခံလိုက်မှာပါ ပွဲကြီးရာ၊ ငါ . . မမခက်ခက်ချောကို ချစ်မိနေပြီကွာ . . ”

“ဟိုက် . . ဘုရားရေ၊ ဘယ်တုန်းက တွေ့လို့ ချစ်မိသွားတာလဲ၊ ကြည့်လုပ်နော် . . ရုပ်လေးကသာ ချောတာ၊ မိန်းထဲမှာဆို ယောက်ျား လေးတွေကို ပညာပေးပေါင်းများပြီကွာနော်၊ မင်းအဆစ်ပါသွားလိမ့် မယ်နော် . . အောင်အောင်”

“ခုတော့ မင်းဝင်ရှုပ်တာနဲ့ ငါပါသိကွာကုသွားပါပြီကွာ . . သိရဲ့လား . . ”

“မကျပါဘူးကွာ၊ မင်းမှာ စတီပင်ဆေးဂ်လို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိနေတာ သူသိသွားတာပေါ့ ဟဲဟဲဟဲ . . ”

“ဟိုက်သွားပြီ. .”

အကြားပိုလိုက်သော ပွကြီးမှာ သိုင်းဘောင်းဘီပွကြီး ရှောကနဲ ကျွတ်ကျသွားပြန်၏။ ပွကြီးအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသော ကျောင်းသူနှစ်ဦး မှာ. . မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ အော်မတတ်မျက်နှာလွဲသွားရှာ၏။

“အယ်. . အ မယ် လေး တော်. .”

“ခစ်. . ခစ်. . ခစ်”

ပွကြီးမှာ ထိုင်မရ. . ထမရ အတွင်းခံဘောင်းဘီတို့နှင့် ယောင်နနဖြစ်နေရှာ၏။ အောင်ကတော့ ပွကြီးအဖြစ်ကို သတိမပြုမိ။ သူ့ရင်မှ စကားများကိုသာ ဖွင့်ဟပြောကြားနေတော့သည်။

“ငါ. . မမခက်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားပြီကွာ၊ ငါ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာ မင်းအသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကို အပြစ်လို့ပြောရင်တော့ အောင်ဟိန်းထက်ဆိုတဲ့ကောင်က လည်စင်း ခံဖို့အဆင်သင့်ပါဘဲ”

ပြောနေရင်းမှ အောင်တစ်ယောက် ပွကြီးကို သတိထားမိ လိုက်သည်။

ပွကြီးကို အောင်မြင်လိုက်တော့ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“ဟာ. . ငပွကြီး၊ မင်းဟာကလည်းကွာ၊ ဘောင်းဘီများ မှားဝတ်လာတာလား၊ မဟုတ်မှလွဲရော. . ဝတုတ်ဘောင်းဘီနဲ့များ

မှားဝတ်လာခဲ့သလား ငပွရာ့ . ”

အောင့်အထင် မမှားပါ. .

“မင်းပြောတာ အမှန်ပဲ အောင်အောင်၊ ဝတုတ်ရဲ့ ဘောင်းဘီကို မှားစွတ်လာခဲ့တာပဲ. . ”

ပွကြီး၊ ဝတုတ်နှင့် အောင်ဟိန်းထက်တို့က တတိယနှစ် ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြပြီး၊ ပွကြီးနှင့် ဝတုတ်မှာ အောင်ဟိန်းထက်တည်သလောက် သူတို့နှစ်ဦးက မျက်နှာပြောင်ကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောမနာဆိုမနာ အလွန်ချစ်ခင်ကြ၏။

“ငါ. . ဝတုတ်ဘောင်းဘီမှားဝတ်လာခဲ့တာ အောင်အောင်”

“ဒါ. . ဒါ ဝတ်တစ်ယောက် ငါ့ဘောင်းဘီသေးသေးကွေးကွေးနဲ့ သင်တန်းမှာ ဒုက္ခရောက်နေပြီ ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

“မင်းကရော သင်တန်းမတက်ဘူးလား. . အောင်အောင်”

“ငါ. . စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူး ပွကြီးရာ”

“ဘာလဲ. . အချစ်ဒီဂရီတွေ တက်နေပြီလား. . အောင်အောင်”

“အေး. . ဆိုပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကွာ လုပ်လိုက်ရင် တစ်လွဲချည်ပဲ. . ကဲ ခု ဝတုတ်က ဘယ်မှာလဲ. . ”

“သင်တန်းတက်နေပြီလေ. . အားကစားခန်းထဲမှာပေါ့”

ကရာတေးသင်တန်း ကလပ်မှာ ဝတုတ်တစ်ယောက်

ဘယ်လိုနေရှာမည်ကို စိတ်မှန်းဖြင့် အောင်မြင်ယောင်နေမိပါသည်။
 ပွဲကြီးဝတ်လာတာက ဝတုတ်ဘောင်းဘီပွဲပွဲကြီး ကျန်ခဲ့မှာက ဝတုတ်
 အတွက်ပွဲကြီး၏ ဘောင်းဘီကြပ်တုတ်တုတ်။

နှစ်ဦးသား သင်တန်းကလပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

အခန်း [၄]

ခက်ခက်ချော့ ပြောစကားကြောင့် သက်သက် မျက်လုံးပြု
သွားမိ၏။

“နေစမ်းပါဦး. . မိခင်ရဲ့၊ နင်ဘယ်ယောက်ျားလေးအကြောင်း
ကိုမှ အရေးတယူမပြောဖူးပါဘူးဟယ်၊ ကေန္တသည် ကောင်လေးကိုများ
နင်ကြိုက်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေပြီနဲ့တူတယ်. . ”

မိသက် အပြောကို သူ့နှာခေါင်းရှုံ့သွားမိပါသည်။ ဟုတ်သည်
လေ. . သူမကို ပတ်သက်လာသော ယောက်ျားလေးတိုင်း သူပညာ
ပေးခဲ့တာချည်းပဲကိုး။

“ဝေးပါသေးတယ် မိသက်သက်ရယ်၊ ယောက်ျားတိုင်းကို
နိုင်လာခဲ့ပြီးကာမှ သည်ချာတိတ်နဲ့ကျမှ အရှုံးပေးရသလိုဖြစ်နေတာကို

ခံရခက်လွန်းလို့ ပြောနေတာဟာ၊ စိတ်ဝင်စားပြီး ဂရုစိုက်ဖို့ နေနေသာသာ အမှုန့်ခြေ. . နက်နက်စင်းစင်းဖို့ စဉ်းစားနေတာဟာ၊ ငါ့အကြောင်း နင်သိရဲ့ သားနဲ့ မိသက်ရယ်. . ”

ခက်ခက်တစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ အရှိအတိုင်း ပြောလိုက်၏။

ခက်ခက်ချောတို့ ရပ်ထားသော ပါရာဒိုကားသစ်ကြီးဘေးမှာ ချန်သဒါး၏ ဇီးသီးလှည်းကလေးက သံစဉ်ကလေးဖွင့်ကာ ကျောက်ချ ရပ်နားလိုက်၏။ မပီမသထွက်လာသော ကက်ဆက်အစုတ်လေးမှ ထွက်လာသော သီချင်းသံမှာ လွမ်းမိုး၏. . . မမသီချင်းဖြစ်နေပါ တော့၏။

“မမက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ လူကွယ်တိုင်း အနားနား ကပ်ကာရယ်၊ တိတ်တိတ်လေး ခိုးခိုးပြီးနမ်းတယ်၊ မမကို. . ”

“ချောက်. . ”

• သီချင်းသံပင် မဆုံးလိုက် ကက်ဆက်လေး၏ ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ခြင်း၊ ခံလိုက်ရ၏။

အလန့်တကြားနဲ့ ပုလင်းဖင်ကြီးလို မျက်မှန်ကြီးအောက်မှ စူးစမ်းသော မျက်လုံးတွေနဲ့ ချန်သဒါးတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိတော့ မိမိအား မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းများနဲ့ကြည့်နေသော ခက်ခက်ကို အမြင်၌ ချန်သဒါး တစ်ယောက် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

မိမိဈေးရောင်းလာတာဖြင့် ကြာလှပြီ။ ဒီလို အဖြစ်မျိုး မဖြစ်ဖူးခဲ့။ သူ . .
အံ့ဩမည်ဆိုလဲ အံ့ဩလောက်စရာ နောက်ပြီး . . ကောင်မလေးက
မူန်နေအောင် ချောလွန်းနေ၏။ မျက်မှန်အတွင်းမှ သူ့မျက်ဝန်းများ
ပြူးကျယ်သွားရပါတော့သည်။

ချန်သဒါးက သူ့အား ပြောင်သည်ထင်ကာ ကက်ဆက်မလုတ်
ကို ပြန်နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ မ မ က ”

ခက်ခက်ချောလက်တို့က ကက်ဆက်စုတ်ကလေး ခလုတ်ကို
ဂျောက်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဂျောက်”

“အောင်မယ်လေးဗျာ . . ”

ချန်သဒါးမှာ ဇီးအချဉ်ပေါင်းရောင်းနေတာဖြင့် နှစ်နဲ့ပင်ချီနေပြီ
ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကိုတော့ဖြင့် တစ်ချိန်တစ်ခါမှ မတွေ့ကြဘူးပေ။

“ဟဲ့ . . ကုလားလေး၊ ဒီသီချင်းကို ဘယ်သူက ဖွင့်ခိုင်းလို့
ငါ့အနားမှာမှ တမင်လာပြီး ဖွင့်နေရတာလဲ . . ”

ချန်သဒါး ကုလားလေးခမျာလည်း ယောင်နနနှင့် . .

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ . . အဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူးဆို
တာ . . ဟုတ်ကဲ့ကို မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာနော် . . ”

ခက်ခက်ချော တစ်ယောက် စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ကာဗာမဲ့
နေသော ကက်ဆက်အတွင်းမှ ဆွဲယူလွတ်ပစ်လိုက်၏။ နောင်ခါလာ
နောင်ခါဈေး မိမိအနားမှာ တမင်လာဖွင့်တာဆိုတော့ ဟိုချာတိတ်စုတ်
လေး. . ပယောဂမကင်းနိုင်ဘူးလေ။

တိတ်ခွေလေးမှာ ခက်ခက်ချော လက်ချက်ဖြင့် လေထဲဝဲပျံပြီး
နောက်. . ရေမြောင်းထဲသို့ ကျသွားရှာ၏။ ကုလားလေး ချန်သဒါးခမျာ
မှာတော့ဖြင့် ဘာမှ မသိရှာပေ။

“ဒါ. . ငါအိပ်မက်မက်နေတာများလား. . ”

သူ့ရင်မှာ တိုင်တန်းနစ်သဘော်ကြီး နစ်သွားသည့်အလား
ခံစားလိုက်ရပါ၏။ တိတ်ခွေလေးက ရေထဲစုန်းစုန်းနစ်မြတ် သွားရှာပြီကိုး။

ခက်ခက်ချောမှာတော့ ဘာမပြော ညာမပြော ကားကိုမောင်း
ထွက်သွားလေပြီတည်း။

ချန်သဒါးမှာသာ အတွေးများစွာ ကျန်ခဲ့၏။

“အင်း. . လိပ်ပြာတောင်ပံပါးရဲ့ စိတ်ချည်တိုင်း အမာရွတ်ပေါ်
မှာ. . ချော်ရည်ပူနဲ့ ရေခဲမြစ်တွေဟာ ဖော်လဂါရဲ့ တေးကို ညည်း. .
အဲ. . အဲ ဘာဆိုင်လို့လဲဟ. . ငါ ဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်၊ အရေး
ကြီးတာက ငါ့ရဲ့တိတ်ခွေလေး မြောင်းထဲကျသွားတာပါ။ သွားပြီပေါ့. .
သွားပြီပေါ့. . ချန်သဒါးရယ်. .

အဲ့ဒီကားသစ်ကြီးအနားမှာ သွားရောင်းရင် အများကြီး
ရောင်းရမယ်ဟု ချွန်တွန်းလုပ်လိုက်သော တော့ဇူရှင် ကျောင်းတော်သား
သုံးဦးကိုသာ ချန်သဒါးတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီး ကျိန်ဆ
မိလိုက်ပါတော့သည်။ ဒီကောင်တွေလုပ်လို့ ငါ့တိတ်ခွေလွင့်ပစ်
ခံရတာ..

ပါရာဒိုကားကို မောင်းနေရင်းမှ ခက်ခက်တစ်ယောက်
ကားကိုတုန့်ကနဲ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်၏။

“ဟဲ့.. ဘာလို့ ရပ်လိုက်တာလဲ မက်မောင်းလေ.. ဘယ်လို
တွေဖြစ်နေရတာလဲ မိခက်ခက်ရယ်..”

သက်သက်၏ အမေးစကားကို သူမ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်
ဖြေမိ၏။

“ငါလွန်သွားပြီနဲ့ တူတယ် သက်သက်ရယ်၊ ဇီးသီးအချဉ်ပေါင်း
သည်လေးအတွက် ငါစိတ်မကောင်းဘူးကွာ..”

သက်သက်မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားပြီးနောက်..

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ.. ဟွန်း.. နင်းပဲလုပ်တုန်းက မဆီမဆိုင်သူများ
ကက်ဆက်ခွေကို လွင့်ပစ်လိုက်ပြီဟာကို.. တကယ်ဆို နင်ထင်ချင်
နေသလို မဟုတ်ပါဘူးဟယ်.. သူဖွင့်တဲ့ သီချင်းက တိုက်ဆိုင်သွားလို့
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မိခက်ခက်ရယ်..”

ခက်ခက်စစ်ယောက် သက်ပြင်းချလိုက်မိပါတော့သည်။ သူမ
ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ကားကိုပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ကား၏ဦးတည်ရာ
ကား.. . ခုနက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော နေရာလေးဆီသို့. .

○ ○ ○

အခန်း [၅]

ပစ္စည်းသင်္ခါရ၊ လူသင်္ခါရလို့ တွေးမိပြန်တော့ စိတ်ထဲ၌ ပေါ့သွား
သယောင်ထင်ရသည်။ အားသစ်မာန်သစ်တွေနှင့် ချန်သဒါးတစ်ယောက်
နီးသီးအချဉ်ပေါင်းလှည်းလေးအား ဆက်ပြီးတွန်းခဲ့၏။

ဝေါကနဲ ကားစက်သံနှင့်အတူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မောင်းနှင်လာ
နေသော ပါရာဒိုကားသစ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မှန်ဝါးနေသော
သူ့မျက်စိများပင် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

“ဟိုက်: . . ဟို. . ဟိုမှာ လာပြန်ပြီဟ. . .”

ကြောက်လန့်စိတ်နှင့်အတူ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့်
ချန်သဒါးလှည်းလေးကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး
တသားထဲကျအောင် တွန်းပြေးလေတော့၏။

သူ၏လက်တွန်းလှည်းလေးလောက်တော့ဖြင့် ခက်ခက်၏ နောက်ဆုံးပေါ် ပါရာဒိုကားကြီးက ခဏလေးနှင့် မှီလာပါတော့ သည်။

ချန်သဒါးမှာ ကြောက်စိတ်နှင့်အတူ ကက်ဆက်အစုတ်လေးကို ဖြုတ်ကာ အလျင်အမြန် သူ့လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေမိသည်။ အနားသို့ရောက်လာသော ခက်ခက်အား..

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒါ.. ဒါလေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ချမ်းသာ ဖေးပါ.. မမလေးရယ်.. လူတော့ မလွင့်ပစ်ပါနဲ့တော့ဗျာ.. ရှိကြီးခိုး ပါရဲ့ဗျာ”

ချန်သဒါး၏စကားကြောင့် ခက်ခက်ချောစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရ၏။ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် စိတ်ထဲမှာ တောင်းပန်ချင်နေမိ သည်။

“ကျွန်တော်လာတာ ခင်ဗျားကို တောင်းပန်မလို့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်က အရမ်းရိုင်းသွားခဲ့တယ်လေ၊ အဲ့ဒီအတွက် ပြန်လှည့်လာခဲ့တာပါ၊ အဲ့ဒီအတွက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တောင်းပန် ပါတယ်ဗျာနော်..”

ချန်သဒါး အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော သူ့အားများ ခုမှပင် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပါသည်။

“ရပါတယ်. . မမလေး၊ ရာချန်သဒါးဟာ လူသားအားလုံးကို လေးစားပါတယ်၊ ငါးတိုက်တယ်၊ ခြောက်လျော်တယ်ပေါ့ဗျာ. . ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ”

ချန်သဒါးကလားလေးစကားကြောင့် ခက်ခက်ချောပြုံးလိုက်မိသည်။

“မင်းက ပျော်တတ်သားပဲကွ၊ မင်းကို မမမေးဦးမယ်၊ အောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို သိသလား”

“မမလေး ချန်သဒါးမသိရပါလားဗျာ. . ”

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်ကျရင် ခင်ဗျားအတွက် ကက်ဆက်တစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးပါရစေ. . ”

“ကဲ. . သွားမယ်နော် ချာတိတ်”

ဝေါကနဲ မောင်းထွက်သွားသော ခက်ခက်ချော၏ကားကြီးကို ငေးမောကြည့်နေရင်း ကလားလေး ချန်သဒါးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“အားပါးပါး နက်ဖြန်ကျရင် ကက်ဆက်တစ်လုံး လက်ဆောင်ရမတဲ့ဟာ. . ဒါ ဒါဟာ တကယ်လား အိပ်မက်တွေများလား”

ချန်သဒါးတစ်ယောက် မောင်းထုသည်။ ဘုသီးနှင့် သူ့ခေါင်းအား. . အားပါးတရ ထုချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဒေါက်”

“အား”

အိပ်မက်မဟုတ်။ တကယ်ဖြစ်နေမှန်း ချန်သဒါးသဘော ပေါက်သွား၏။ မပေါက်လို့ကလည်း မဖြစ်၊ ခေါင်းက ဘုသီးပင် ထွက် လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဒါ တကယ်ပဲ”

ချန်သဒါး လေကလေးချွန်ကာ သူ၏ဇီးသီးလှည်းလေးအား ဆက်လက်၍ တွန်းထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ကလည်း စည်းချက်မှန်စွာ ဖြင့်. . မောင်းလေးအား တီးလာခဲ့သည်။

“နောင်. . နောင်. . နောင်”

“ဇီးသီးအချို့. . အချဉ်. . အစပ်. . အကုန်ရတယ်နော်”

လက်မှစည်းချက်မှန်နေသလို ပါးစပ်မှလည်း တကြော်ကြော် အော်လာ၏။ သူ့ရင်မှာ အရမ်းကို နှောင့်နှေးနေပြီလေ။

သက်သက်တစ်ယောက် နံဘေးမှထိုင်လိုက်လာရင်း ခက်ခက်ချော၏ လုပ်ရပ်တွေကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ ပါသည်။

“အံ့ဖွယ်သုတပဲ ခက်ခက်ချောရယ်. . နင်ဘာတွေ လျှောက် လုပ်နေတာလဲ၊ ငါသတိထားမိသလောက် နင်မူပျက်နေတာ အမှန်ပဲ. .

မိခက်. . .”

ခက်ခက်ချော မျက်စိထဲတွင်တော့ ပြိုင်ဘီးလေးကိုသာ မြင်နေ
မိသည်။ သူမကို ကြောသွားတာကိုး။

“မသိဘူး သက်သက်၊ အဲဒါတွေ ငါမသိဘူး. . . အဲဒီချာတိတ်
အကြောင်းတွေ့မိရင်သာ . . . ငါ့စိတ်ထဲ ခိုးလိုးခုလုကြီးနဲ့ အလိုမကျ
ဖြစ်နေတာ တစ်ခုပဲ. . . ကျန်တာတွေအပေါ်မှာတော့ သဘောမရှိအတိုင်း
ပါပဲဟာ. . .”

ဦးတည်ရာပဲမောင်းနေမိသော ပါရာဒိုကားမှာ အားကစားခန်းမ
ဘက်ဆီသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့၏။

“ဝေါ”

အားကစားခန်းမနားသို့အရောက် ခန်းမဘေးထောင်ထားသော
ပြိုင်စက်ဘီးလေးကို တွေ့လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမကားကို ထိုးရပ်လိုက်
သည်။

“ဟို. . . ဟိုမှာ အဲဒီကံဘီးပဲ သက်သက်၊ အဲဒါဟိုထောင့်မကျိုးတဲ့
ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဘီးပဲ. . .”

သူမ အကြောခံထားရသဖြင့် စက်ဘီးရော လူပါ မမေ့နိုင်ပါ။

“ဟုတ်ရဲ့လား ခက်ခက်ချောရယ်. . . ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦးဟာ”
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သက်သက်က စိုးရိမ်စွာ ပြောလာပါသည်။

“မမှားဘူး သက်သက် စက်ဘီးတန်းမှာ ----- လို့ရေးတဲ့
စာတန်းတံဆိပ်ပါတယ်ဟ. . ငါမှတ်မိပါတယ်၊ လူကိုတော့ မတွေ့ဘူး
ဟာ. . ဒီလိုလုပ် သက်သက် ငါ့ကို တစ်ခုကူညီကွာ. . ”

“ဘာလဲ ကောင်လေးကိုရှာပြီး ခေါ်ပေးရဦးမှာလား. . ”
သက်သက်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခက်ခက်စကားကို ရွဲ့ကာ
မေးလိုက်သည်။ ငယ်ပင်းကြီးဖော်တွေ့မို့ ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ အတွင်းသိ၊
အဆင်းသိ၊ ခက်ခက်ချော၏ လှပသော မျက်နှာလေး မာကြော
ခက်ထန်သွားကာ. .

“နားထောင်စမ်းပါဟာ၊ အဲ့ဒီ စက်ဘီးကို ပြန်ထောင်ပေးခဲ့ရတဲ့
ကိစ္စကို ငါလုံးဝမကြေနပ်ဘူးကွာ၊ ဒီလိုလုပ်. . အဲ့ဒီဘီးကို ပိတ်ကန်
ပစ်လိုက်. . ပြဿနာဖြစ်လာရင် ငါရှင်းမယ်ဟာ. . သွား”

ဝတုတ်. . မိသက်သက်တစ်ယောက် ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားမိသည်။
ရာဇဝတ်အိုးကိုမှ တုတ်ထိုးရမလိုဖြစ်နေပြီ။

“ဘုရား. . ဘုရားဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးတော့ ငါ့ခေါင်းပေါ်
ပျော်ပျော်ကြီး ပစ်ကန်ထွက်လာပြီနဲ့တူတယ်. . ခက်ခက်ရယ်”

ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ အမာခံသူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်
ခေါက်ကြီးမို့ ကူညီပေးရဦးမှာပေါ့၊ သက်သက်တစ်ယောက် ကားပေါ်မှ
ဆင်းပြီး အားကစားကလပ်နံရံ၌ ထောင်ထားသော ပြိုင်စက်ဘီးဆီ

တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာခဲ့သည်။

အမာခံသူငယ်ချင်းကြီးဆိုတော့လည်း ဝတုတ်ခေါ် မောင်မြသန်း တစ်ယောက် အောင်ဟိန်းထက်၏ စက်ဘီးကို စောင့်ကြည့်ပေးနေရ သည်။ ကလပ်တွင် စက်ဘီးတွေကလည်း ပျောက်ပေါင်းများလှပြီတိုး။

ပေးအပ်လာသော တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသော သက်သက်တစ်ယောက် စက်ဘီးနားကို အသာကပ်လာကာ အားပါးတရ ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ကွယ် မှာထိုင်နေသော ဝတုတ်မောင်မြသန်းကိုတော့ဖြင့် သူမ မမြင်ရှာပေ။

“ကဲ. . ဟယ်”

“ဝုန်း”

“ဟာ. . ဟေ့ ဟေ့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အိပ်ငိုက်နေသော ဝတုတ်မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရ၏။

ဝတုတ်မှာ စားတော့ဝါးတော့မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ကာ. . . .

“ဟိတ်နေစမ်းပါဦး. . ဒါက ဘာသဘောနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း စက်ဘီးကို မင်းကကန်ရတာလဲ. . ဘာလဲ အကြောင်းမသိသေးလို့ ပြောတာလား. . ”

မျက်နှာငယ်နှင့် ဖြစ်နေရှာသော သက်သက်တစ်ယောက်

ခက်ခက်ချောကို အကူအညီတောင်းသည် မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လိုက်
ပါသည်။

အံ့အားသင့်နေရှာသော ခက်ခက်ချောမှာလည်း ကားပေါ်
ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေရှာ၏။

“ဘာလဲ. . နင်တို့က စက်ဘီးကို ကားနဲ့တင်ပြီး. . ခိုးပြေးမလို့
မဟုတ်လား”

“မ. . မဟုတ်ပါဘူး. . ဟို. . ဟုခိုးပြေးမှာဆို အသာလေး
မယူသွားမှာပေါ့ရှင်. . ”

ဝတုတ်ကတော့ဖြင့် မကျေမချမ်းဖြင့်သာ. .

“ဒီမယ်. . မင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ဝိုဝိုတွေ လုပ်မနေနဲ့ စက်ဘီးကို
အခုပြန်ထောင်ပေး. . ဟွန်း အရှင်လတ်လတ် အမှုန်ကြိတ် အရေဆုတ်
အနိုးမီးကျပ်ကင်လိုက်မယ်. . ငါ့ကို ဘာအောက်မေ့လို့လဲ၊ ကရာတေး
ကလပ်က ဝတုတ်မောင်မြသန်းတဲ့ မင်းမကြားဘူးရင် ရွှေဝှံကို
သွားမေးကြည့်ပါလား. . မသိဘူးလို့ ပြောလိုက်လိမ့်မယ်. . ”

လူကုဝရသည့်အထဲ ဟက်တက်ကွဲနေသော ကရာတေး
ဘောင်းဘီကွဲကြီးအား မကြည့်ရဲစွာဖြင့် ချွေးပြန်နေရှာသော သက်သက်
ခများ. . စက်ဘီးလေးကိုသာ ပြန်ထောင်ပေးလိုက်ရှာတော့သည်။

“ဟိတ်. . ဘာငေးနေတာလဲ. . ငါနာမည် ဘယ်သူလဲ

မှတ်မိလား.. .”

ဝတုတ်မှာ ကြောက်မှန်းသိ၍ သက်သက်ကို ဖြစ်ခြောက် နေတော့၏။

“သိ.. သိပါတယ်.. .ဝက်ဝက်ကွဲ.. .အဲ ဝက်တွဲလဲ.. .အာ ဝက်ဝက်ပေါကြီးပါရှင်”

သက်သက်စကားကြောင့် ဝတုတ်တစ်ယောက် မျက်နှာကြီး ခွံကာမဲ့ကာ ဖြစ်သွားရရှာ၏။ ပေါင်အောက်ဆီမှ အေးကနဲ အဖြစ် အပျက်ကြောင့် ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်သော ဝတုတ်ခမျာ မတော်မရော် သော ဘောင်းဘီအားမြင်မိသွားပါလေတော့သည်။

“ဟိုက်.. . သွား.. . သွားပါပြီကွာ”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြန်လာရှာသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သက်သက်ကိုကြည့်ကာ ခက်ခက်တစ်ယောက် မခံချိုမခံသာဖြစ်သွား ရပါသည်။

“တောက်ဘီးကတော့ သူ့စက်ဘီး အစစ်ပါ။ မမှားနိုင်ပါဘူး.. . ဒါ.. . အောင်ဟိန်းထက်စက်ဘီးပါ။ မမှားနိုင်ပါဘူး.. . ဒီအီးပေါလော စက်ဘီးက ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဟ၊ တောက်အီးဘရိန်း တွေပဲ.. .”

“ဟွန်း.. . တစ်နေ့တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ.. .”

သူမ ရင်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးရင် ကားလီဗာကို တအား ဖိနင်း
လိုက်ပါတော့သည်။ နောက်ဆုံးပေါ် ကားလေးက လျင်မြန်စွာ
မောင်းထွက်သွားပါတော့သည်။

“ဝေါ. . .”

ဝတုတ်မှာတော့ဖြင့် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကျန်ခဲ့
ရတာသည်။

“ဟွန်း. . . ဘယ်လိုဟာတွေလဲ မသိဘူး”

○ ○ ○

အခန်း [၆]

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ အောင်ဟိန်းထက်က တတိယနှစ်
ကျောင်းလာတက်သူ၊ ပွကြီးခေါ် ထွန်းဦးနှင့် ဝတုတ်ခေါ် မောင်မြသန်း
တို့က ရန်ကုန်နယ်ခံလူတွေ၊ သုံးယောက်စလုံးက ဇီဝဗေဒအဓိက
ကျောင်းသားတွေ. . ဘယ်ကိုသွားသွား ဘာလုပ်လုပ်သုံးယောက်
တတွဲတွဲနှင့် မခွဲကြ။ ပွကြီးနှင့် ဝတုတ်တို့က အိမ်ရှိကြသော်လည်း
သူငယ်ချင်းအောင်နှင့်အတူ အဆောင်မှာပဲ ငှားပြီးနေထိုင်ကြ၏။

မြသန်းက ဟိုတစ်နေ့က အဖြစ်အပျက်ကို အောင့်အား
ပြန်လည်ပြောပြနေမိသည်။

“မင်းပြောတဲ့ ကားနံပါတ်အတိုင်းဆိုရင် မမခက်ကားပဲ ဝတုတ်၊
သူ. . ငါ့ကို တော်တော်မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ. . ”

ဝတုတ်က ကုတင်ပေါ် လှံချရင်းမှ . .

“ခက်ခက်ချောက တော်တော်ကို ချောတာပဲကွ အောင်၊ ဒါတောင် . . ငါအဝေးကပဲ မြင်လိုက်ရတာ၊ ကရာတေး ဝတုတ်ကိုတော့ ဖြင့် . . သူ့ခိုက်သွားမှာ ကျိန်းသေပဲ ငဲ့ . . ငဲ့ . . ငဲ့ . . ”

“ဘာ . . ဘာရယ် ဝတုတ် ကာလနာဝက်ပေါ ဟုတ်လား”

ထွန်းဦးက ဝတုတ်မြသန်းအား ကြည့်မရစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်း . . အသာနေစမ်းပါ ငပွကြီးရာ . . ဒီမှာ ဖက်တီး မင်းသား စကားပြောနေတယ် . . နားထောင်”

“အေး . . မင်းက ပြောတာ ချောတာလှတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်သံကတော့ ပြောင်မယ့်ပုံကွ . . ငါတောင် အောင့်ကို ပါးရိုက်မလို့လုပ်တုန်း ငါဝင်ပြီးစိမ်ခေါ်လိုက်မှ ငါ့ကိုကြောက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတာ . . အလကားပါကွာ . . ငါနဲ့ ဖက်ပြီး နပမ်းမလုံး ရဲပါဘူး . . အောင်ဟိန်းထက်ကိုသာ မေးကြည့်”

“တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ပေါက်ကရတွေ မင်းတို့ . . အဲဒီလို လုပ်တော့ . . မရည်ရွယ်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့ကွာ၊ မမခက်လည်း ငါ့ကိုပိုပြီး စိတ်ဆိုးသွားမှာပဲ . . အဲဒါကို ငါရင်အနင့်ဆုံးပဲ သူငယ်ချင်းတို့ရာ”

“ကျွတ် . . မင်းကလည်း အရင်တုန်းကတော့ ဘယ်မိန်းမမှ အထင်မကြီးဘူးဆိုကွ အောင်ရ . . ”

“ငါ. . မမကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်သွားပြီကွာ”

“ကျေနပ်သည်အထိ မမခက်ကို အောင်တောင်းပန်ပါရစေဗျာ”
သူ့ရင်တွင်းမှ ဖွင့်ဟတိုင်တည်လိုက်သည့် စကားကို မမခက်
သိစေချင်လိုက်တာလေ. .

“အောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမခက်ရယ်. .”

မမခက် မျက်နှာနုနုဖတ်ဖတ်လေးက မျက်ဝန်းမှာမြင်ယောင်
လာမိသည်။

အခန်း [၇]

ကျယ်ဝန်းလှသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးမှ သာနေသော မဟူရာ စန္ဒာလမင်းကြီးမှာ 'ခက်ခက်ချော'တို့ တိုက်ကြီး၌ ထွန်းညှိထားသော လျှပ်စစ်မီးတို့ကို ဒိုင်ပွဲရိပ်နှင့် အနိုင်ယူထားပါတော့သည်။

အဆိုတော် လွမ်းမိုး၏ မမသီချင်းကိုဖွင့် . . ခက်ခက်ချော အခန်းလေးမှာ တေးသားအလိုက် စီးပျောနေမိ၏။ လူဆိုတာလည်း အခက်သား ချစ်ခဲ့ဘူးသူကို မေ့မရသလို၊ နာကျည်းမိသူကိုလည်း မေ့မရနိုင်ဖြစ်နေတတ်သည်ပဲလေ . . သူမ အောင်ဟိန်းထက် မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိလိုက်သေး၏။

သူမ အိပ်ယာထက်မှ သီချင်းစာသားလေး၌ လွင့်မြှောနေမိ၏။ ခက်ခက်ချော ဒီသီချင်းကို အလွန်ကြိုက်ပါသည်။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထား

သော်လည်း သူမနှုတ်ခမ်းလေးများက ပြုံးမိသွားသည်။

“မမကို သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်. .”

သူမ အခန်းဆီသို့ မေ့မေ့လောသည်ကိုပင် သူမသိလိုက်ချေ။

“သီချင်းနားထောင်ပြီး ဘာတွေများ ပြုံးနေတာလဲ သမီးလေးမိခင်”

မေမေ ဒေါ်နှင်းမြိုင်က ခက်ခက်ချောအနီးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး

သမီးဖြစ်သူကို ပွင့်လင်းစွာပင် မေးလိုက်ပါသည်။

“ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သမီး စိတ်ထဲမှာ ပါးရိုက်ပစ်လိုက်

တာလေ၊ သူ့နာမည်က အောင်ဟိန်းထက်တဲ့ မေမေ. . ဟင်း ခစ် ခစ် ခစ်”

ပြောပြီး သူမ ပို၍ အားပါးတရ ရယ်ပစ်လိုက်၏။ ဒေါ်နှင်းမြိုင်မှာ

ရင်အစုံကို သက်ဖြင့်ဖိရင်းမှ စိုးရိမ်စွာ ပြောလာသည်။

“သမီးလေးရယ်. . တကယ့်လက်တွေ့တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့

သမီးကြောင့် မေမေ ပြဿနာလိုက်ရှင်းရပေါင်းများပြီနော်၊ သမီး ဖေဖေသာ

သိသွားရင်လည်း မေမေ့ကို အလိုလိုက်ရမလားဆိုပြီး ဆူမှာ သမီးရဲ့အနေအထိုင်

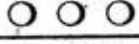
ဆင်ခြင်ပါကွယ်. . ပေါက်ကရတွေ မလုပ်ပါနဲ့ ကြားလား သမီးလေး. .”

“အင်းပါ. . မေမေရဲ့. .”

အင်းပါဟုသာ မေမေ့ကို ကတိပေးလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ

တော့. . သူ့ကို ပညာပြသွားသော အောင်အောင်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကို

အမှုန်ပင်ကြိတ်ပစ်ချင်နေမိသည်။

အခန်း [၈]

မဟူရာ မဟာပထဝီမြေကြီးအား လက်နှင့်ပုတ်သော် လွဲချင် လွဲသွားဦးမည်။ ခက်ခက်ချော့ အထင်ကတော့ မလွဲပါပေ။ သူမ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ရူပဗေဒ အခန်းထဲမှ ထွက်အလာ အုတ်လှေ တားထပ်များတွင် ထိုင်နေသော သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ခပ်တင်းတင်းထားလိုက်ပြီး သူမ ဆက်လက်လျှောက်လာ၏။

“မမခက်... မမ... မမခက်...”

ခေါ်သံကို မသိကျိုးကျွံပြုပြီး သူမဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆုတိတ်ကတော့ဖြင့် သူမ နံဘေးမှ ကပ်ပါလာမြဲ။

“မမ... မမခက် ကျွန်... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်”

အောင့်အသံတွေက သိသာစွာ တုန်ရင်နေ၏။ သူ့ . . ဤကဲ့သို့ တစ်ခါဖူးမျှ အတွေ့အကြုံမရှိဖူးခဲ့။ မိန်းကလေးများအား အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားခဲ့သည်။ အထင်လည်း မကြီးခဲ့။ မမခက်ခက်ချောနှင့်ကျမှ သူ့နှလုံးသားတံခါး ပွင့်ဟလာသည်ထင်၏။

မမခက်ခက်ချောနှင့် စတွေ့စဉ်ကတည်းက တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့။ မမခက်အလှက ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းလှသည် ထင်သည်။ ဩော် . . စိုးစိုးနိုင်လွန်းလှပါလား မမခက်ရယ် . .

သူမစကား ပြန်မဟာသဖြင့် အခြေအနေမကောင်းမှန်းတော့ သိလိုက်၏။ ဒါပေမယ့် ကြောက်စိတ်ကို တင်းပြီး စိတ်၏မွန်းကြပ်နေမှုကို ဖွင့်ဟမိ၏။

ခက်ခက်ချော ရှက်လည်းရှက်လာသဖြင့် အံကိုဖိကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ရင်မှာလည်း ဒီကောင်လေးကိုတော့ဖြင့် အခဲမကျေနိုင်သေးပေ။ သူကတော့ဖြင့် ဇွဲမလျော့။

“မမခက်ကတော့ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ပုံစံလေးကလည်း လှနေတာပဲ။ မမခက် စိတ်ဆိုးနေပေမယ့် မမခက်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်နေရရင် အောင့်ရင်ထဲမှာ ထာဝရတည်ငြိမ်းချမ်းနေတာပဲ မမခက်ရာ . . ”

သူမ သူ့ဘက်သို့ မျက်စောင်းပစ်ထိုးလိုက်၏။ စတိုင်ဘောင်ဘီး ပွပွနှင့် ရှုပ်အညိုကို တွဲဝတ်ထားသော သူ့ပုံစံက မဆိုးလှ၊ ဆံပင်

တစ်ခြမ်းဖုံး အလုံးကေလေးနှင့် စတိုင်အပြည့်၊ ခက်ခက်ချောကတော့
ဖြင့်. . တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်လို့မရ။

• “လူသားအာလုံးဟာ ငြိမ်းချမ်းကြပါတယ် မမရယ်၊ မမနဲ့
ကျွန်တော်လည်း. . ”

အောင့်၏ စကားမဆုံးလိုက်၊ သူမဆီမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဒီမှာ. . ချာတိတ်၊ မင်းဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
တစ်ယောက်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအောက်တန်းကျနေရတာလဲ. . ”

သူမအသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“မ. . မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်တော်. . ပြော. . ပြော”

“သွား. . သွားကွာ မင်း ငါ့ကို ဘာမှလာမပြောနဲ့. . မင်း
မျက်နှာကိုလည်း ငါမကြည့်ချင်ဘူး၊ မုန်းတယ်. . မင်းကို မုန်းတယ်၊
ငါ့ရဲ့စေတနာကို စော်ကားတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်သလို
မကျေဘူးကွာ. . ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ခက်ခက်ချောတစ်ယောက် သူ့အပါးမှ
ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

အောင့်ရင်ထဲမှာ ဝုန်းခိုင်းကြသွား၏။ မိမိမျှော်လင့်ရည်မှန်း
ခဲ့သည်က သူနှင့် မမဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အတွက် သူက သူမ
စေတနာထားတာကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားရသည့်အတွက် သူ. .

မမခက်အား တောင်းပန်မည်။

ခွင့်လွှတ်သော မမခက်၏ အပြုံးမျက်နှာလှလှလေးကို မျှော်လင့်အိပ်မက်များမက်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သည်လိုမဟုတ်. . မိမိကို မုန်းသည်တဲ့။ အောင်ဆိုတာက ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက လိုချင်တာ တစ်ခုရှိခဲ့ရင် ရအောင်ယူလိုက်ရမှ. . ဘိုးဘိုးနှင့် မေမေကလည်း သူ့အလိုကျပင် ဦးစားပေးခဲ့သည်ပဲလေ။

ရင်မှ. . နှလုံးသွေးတို့က ဆူပွက်ဝေဆူလာရသည်။ မမခက် ပြောသွားသော စကားများနားထဲမှာ အထပ်ထပ်ကြားနေမိသည်။

“မုန်းတယ်. . မုန်းတယ်၊ မင်းမျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး၊ ငါ့နောက်လည်း ဆက်မလိုက်လာခဲ့နဲ့. . ”

သူ့ကြွလာသော နှလုံးသားကို သူ့ချွန်မအုပ်နိုင်တော့။ အောင် မမခက်ခက်ချောနောက်သို့သာ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ပြေးလွှားလိုက် ခဲ့သည်။ သူ့. . တငွတ်ထိုး စိတ်တို့ နိုးကြွလာပြီထင်သည်။ အောင်ကဖြစ် ချင်တာဖြစ်ရမှ ကျေနပ်သူပဲ။

“မမခက်တစ်ယောက်သူ့ကို မမုန်းစေရပါ။ မမခက်၏ ခွင့်လွှတ် သော မျက်ဝန်းများကိုသာ မျှော်လင့်ဆုံးပါမမရယ်”

ပင်မအဆောက်အဦးပြီး နားအရောက်၌ သူမကို အောင်မှီလာခဲ့၏။ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကြောင့် သူမဆက်ကနဲလှည့်ကြည့်

လိုက်မိ၏။ သူမမျက်လုံးများက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်နှယ်။ သူမ သည်းခံနိုင်သော စွမ်းအားတွေက ကုန်ခမ်းသွားပြီထင်၏။

“မမ မခက်ကို ကျွန်တော်”

“ ကျွန် . . ကျွန်တော် . . မမကို တောင်းပန်မလို့ပါ”

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှလာမပြောနဲ့”

ခက်ခက်ချော သူမမျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်ချင်။ အောင်တစ် ယောက်သူမနှင့် တတ်နိုင်သမျှ အနီးကပ်ဆုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ပြောမှာပဲ မမခက်၊ ကျွန်တော်ခုလိုမျိုးကြီးဘယ်လိုမှ နေလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်. . .”

သူမ ဒေါသအဆုံးအစနရောက်နေပြီ။ လူတွေကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်အား ကွက်ကြည့် . . ကြည့်သွားကြကုန်၏။

ခက်ခက်ချော တစ်ယောက် ကားရှိရာသို့ မျက်နှာကို လက်ဝါး နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မျက်ရည်တွ လက်ဝါးပင်မှာ စွန်းထင်းစီးကျလာတာကိုတော့ဖြင့် သူမလည်း အံ့ဩမိသည်။

ကားပေါ်တက်ပြီးသည်နှင့် တရဆက် လီဇာကို နင်းကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အောင်ကလည်း သူ့မွေးရာပါ ဗီဇအတိုင်း ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ရမှ တော့နပ်သူဆိုတော့ သူ့ပြိုင်ဘီးကိုဂီယာအမြင့်ဆုံးတင်ကာ ခက်ခက်၏

ပါရာဒိုကားနောက်သို့ နင်းလိုက်ခဲ့၏။

ဂိယာအမြင့်ဆုံးတင်ထားသဖြင့် တက္ကသိုလ်ဝန်းတံခါးဝ အရောက်၌ သူမကားကို မှီလာခဲ့၏။ ဘေးချင်ယှဉ်မိသည်နှင့်. .

“မမ. . မမ. . မမကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“တောက်. . မင်းပြောလို့မရဘူးလား. . ဘာလို့ လိုက် နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ. . ”

ခက်ခက်ချော ကားလီဗာကို ဖိနင်းလိုက်ပြီးနောက် စက်ရှိုန် မြင့်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုမှ မရ. . အောင်က လက်ဖြင့် သူမကားတံခါး ကို. . ဆွဲကိုင်ပြီး အမှီလိုက်လာသည်။

“မင်း. . ပြောလို့ မရဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ မမ. . ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင် ပါဦးဗျာ. . ”

“မလိုဘူးကွာ၊ ငါ ဘာမှ နားမထောင်ချင်လို့ မင်းကိုပြောနေ တာပေါ့. . ”

ခက်ခက်ချော စိတ်တို့ ထိန်းမရအော့၊ မိန်းထဲတွင်လည်း အရှက်ကွဲပြီးပြီ. . ကားတံခါးလော့ကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲဖွင့်ချလိုက်၏။

“ဂျောက်”

“ဝုန်း. . ”

“အား”

ကားတံခါးပွင့်ထွက်အသွား အောင်တစ်ယောက် စက်ဘီးရော လူပါ လွင့်စင်ထွက်သွားရသည်။ အောင်မျက်ဝန်းများ ပြာဝေမှောင်အတိ ကျသွားကာ အရာအားလုံးသည် စက်ဝိုင်းကြီးထဲမှာ ဂွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွား၏။

အောင်တစ်ယောက် ခက်ခက်ချော့ ကားတံခါးကို အားဖြူဆွဲ ကိုင်ထားခဲ့တာကိုး။

“ဘုရား. . . ဘုရား သူ့ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့. . .”

“ကျွီ. . .”

ခက်ခက်ချော့က ကားကိုရပ်ပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် လွင့်စင်လဲကျကျန်ခဲ့သော အောင်ရှိရာသို့ သူမပြေးလာခဲ့၏။ စိုးရိမ်စိတ် တွေက သူမရင်မှာ အပြည့်နေရာယူထားပြီး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားပါက သူမပယောဂလုံးဝမကင်း။

အောင့်မှာတော့ ကတ္တရာလမ်းပေးမှာ လဲကျငြိမ်သက်နေရှာပြီ။

• “အောင်အောင် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့. . .”

မျက်ရည်များ သူမပါးပြင်ပေါ် တသွင်သွင်စီးကျနေ၏။ ဝေဝါး နေသော အမြင်အာရုံကို သူမကြိုးစားထိန်းချုပ်နေရ၏။

ခက်ခက်ချော့ လဲကျနေသော သူ့ကို ပွေ့ထူလိုက်၏။ သွေးတွေ

ကခေါင်းမှာ ရွဲနေသည်။

“ချာတိဟ. . ချာတိတ်. . ”

ကတိရစေရန် လှုပ်ခေါ်ကြည့်လိုက်၏။ အောင်၏ မှိတ်နေသော မျက်ဝန်းများ သူမလှုပ်နှိုးမှုကြောင့် သတိလစ်နေရာမှသတိရပြီးပွင့်လာ၏။

“အင်း. . ဟင် မ. . မမခက်၊ မမခက်. . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ် ပါနော်. . ”

“ခွင့်. . ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွာ၊ အောင်ကရော မမကို ရက်စက် တယ်ဆိုပြီး စိတ်မနာဘူးလား. . ”

“မမကို စတွေ့ကတည်းက အောင်မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့တာ ဆိုတော့. . ဘယ်လို စိတ်နာနိုင်မှာလဲ မမခက်ရယ်. . ”

နှစ်ဦးသားအကြည့်ချင်း ဆုံမိကြတော့ ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်လာ တာသိသာလွန်းလှသည်။ နွေးထွေးစွာ ဖက်တွယ်ထားသော သူမ လက်ဖဝါးနှုထွေးထွေးလေးကို အောင်ဆွဲယူဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ပါ တော့သည်။

“အောင့် မမခက်ရယ်. . အောင် မမကို သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ”

“ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့လေ အောင်ရဲ့. . ”

“ဒါက မဖြစ်စလောက်လေးရယ်ပါ မမရယ်. . ”

အာဆန်း [၉]

ခုတော့လည်း ခေါင်းမှာပတ်တီးနှင့် အောင်နံဘေး၌ သူ့ချစ်ရ ဆုံးသော မမခက်ခက်ချောက ယှဉ်တွဲပါလျက်ရှိသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အင်းယားကန်နံဘေးအတိုင်း မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းများပေါ် ယှဉ်တွဲလျှောက်နေမိကြသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အပျော်များစွာတို့ဖြင့်. .

“ခေါင်းက ဒဏ်ရာရော သက်သာရဲ့လားအောင်. . ”

“မမခက် မျက်နှာလေးမြင်နေရရင် သူ့အလိုလို သက်သာသွား မှာပါ. . ”

ချစ်သော မမ၏ သံယောဇဉ်အမေးနှင့် အကြင်နာအကြည့် အကြင်နာအမေးကို ကြည်နူးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“ဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းက မမပြောတာပေါ့ မောင့်ကို လိုက်
မလာပါနဲ့လို့. .”

“ဘာရယ် မောင်တဲ့ ဟုတ်လား. .”

“ဘယ်. . ဘယ်သူက ခေါ်လို့တုန်း”

“မမခေါ်တာ မောင်ကြားလိုက်ပါတယ်နော်၊ နားထောင်
ကောင်းလိုက်တာ မမရယ်. .”

အောင်တစ်ယောက် မမခက်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ
ဖက်ထားလိုက်ပါတော့သည်။ အမုန်း၏နောက်ကွယ်၌ မသိစိတ်နောက်
ပါးမှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိစမြဲပဲ မဟုတ်လားလေ။

လိပ်ပြာလေးများမှာ ရှက်ကြသည့်အလား. . ချစ်သူနှစ်ဦး
ဘေးနားမှာ ဖြတ်ပြီး အဝေးသို့ပျံ့ပြေးသွားကြသည်။

ဪ. . ခုတော့လည်း အောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်ရသူ
မမခက်ခက်ချောအား အဝေးသို့ ပြေးထွက်မရလေအောင် တင်းကြပ်စွာ
ဖြင့် ဖက်တွယ်ထားလိုက်ပါသည်။

မမခက်ခက်၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။
အောင်တစ်ယောက်အတွက်တော့ ပျော်ရွှင်မဆုံးတပြုံးပြုံးဖြင့်သာ။
ယှက်နွယ်နေသော ဆံစလေးများကိုလက်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး အောင်
တစ်ယောက် မမခက်၏ နဖူးပြင်လေးအား ငုံ့နမ်းလိုက်ပါသည်။

“မမ. . .”

“ဘာလဲဟင်. . ပြောလေအောင်”

“မောင့်ကို ဘာလို့ချစ်သွားရတာလဲဟင်”

“ပထမတော့ ကောင်ဆိုးလေးဆိုပြီး ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

“ခုကော. . .”

“မမေးနဲ့ကွာ မမရှက်တယ်”

“ဖြေပါ မမရဲ့၊ အောင်သိချင်လို့ပါ. . .”

“ဒါဆို နားထောင်. . .”

အောင်တစ်ယောက် ချစ်သူပြောလာမည့် စကားသံလေးများကို နားစွင့်နေမိ၏။

“ပထမတစ်ချက်က မမမောင့်ကို ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်တာ တောင်. . သည်းခံခဲ့တာရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် အနိုင် မယူတတ်တာတွေရယ်ကြောင့် သနားပြီး ချစ်သွားတာ. . ကဲ. . သိပြီလား. . .”

လက်ညှိုးလေးထောင်ကာဖြင့် ပြောနေသော မမခက်ကိုဖြင့် အောင် အသည်းယားစွာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

“မောင်. . မကဲနဲ့ကွာ. . ဟိုမှာ လူတွေနဲ့”

အောင်လန့်ဖျန်ပြီး လွှတ်လိုက်တာ ဘေးဘီကို အကဲခတ်

လိုက်၏။ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရ။ သူ့ . . အညာမိသွားပြီ။

“ဟင်း ဟင်း ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှက်ပါတယ်ဟေ့ . .
ကရော် . . ကရော . . ခစ် . . ခစ် . . ခစ်”

ထွက်ပြေးသွားသော မမခက်နောက်သို့ အောင်အပြေးလေး
လိုက်နေမိသည်။ ချစ်ကြသူတို့ သွားတတ်လာတတ်သော နေရာအနှံ့
ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ . . သွားခဲ့ကြသည်မှာ ခြေရာခြင်းထပ်မျှပင်။ တစ်ဦးကို
တစ်ဦး အပျောက်ပင် မခံ၊ တစ်နေ့ မဆုံတွေ့ရ . . မနေတတ်အောင်
ဖြစ်ကြရ၏။ သိပ်ချစ်လွန်းကြတော့လည်း သွားအတူလာအတူ
သံယောဇဉ်ကြီး ရစ်နှောင်တွယ်သည်မှာ တရစ်ရစ်နှင့် ခိုင်မာလွန်းလှ
ပါသည်။ တစ်ဦးအလိုကိုလည်း တစ်ဦးက နားလည်ခဲ့ကြ၏။

○ ○ ○

အခန်း [၁၀]

ချစ်ရသော မမခက်အား အောင်တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်ကြသော ပွဲကြီးနှင့် ဝတုတ်တို့ နှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး
ဖြစ်၏။

ပြောင်တတ်. . နောက်တတ်သော ပွဲကြီးနှင့် ဝတုတ်တို့ နှစ်ဦး
အကြား၌ ခက်ခက်တစ်ယောက် ပါးစပ်ပင် မပိတ်နိုင် တဝါးဝါး. .
ထဟားဟား ဖြစ်နေရတော့၏။

“မမ. . ဒါမောင့်သူငယ်ချင်း ထွန်းဦး ခေါ် ပွဲကြီးတဲ့၊ သူကတော့
ဝတုတ်ခေါ် မြသန်းတဲ့. .”

“ဘယ်လိုလဲ မမခက်ခက်ချော. . ပွဲကြီး သိုင်းကွက်တွေက. .
ခနဲဒိန်းတို့ စတားလုံးတို့နဲ့ မတူဘူးလား. .”

ပွကြီးက ရင်ကိုကော့ပြီး ပြောနေတော့၏။

“မိုင်နိုမ်းအစ် ပွကြီးခေါ် ဗန်ဒိန်း. . .”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း ခစ်ခစ် ပွကြီးရယ် ဗန်ဒိန်းလား၊
တေးပြားလားတော့ မသိဘူး၊ မင်းကီးသွင်းရင်းနဲ့ ဘောင်းဘီကျွတ်
ကျတော့ မမဖြင့် မျက်စိတွေကို ပြာသွားတာပဲ ဟင်းဟင်း. . .”

“ဝါး. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

အားလုံး သဘောကျသွားကြစွာ ဝိုင်းရယ်မိကြသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ဘောင်းဘီတိုအတွင်းမှာ ပါပါသေးတယ်
မမရဲ့. . .”

ဝတုတ်ကလည်း အားကျမခံ ကြွားလာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘွန်း(စ်)ဂျိန်းဘွန်း၊ ဒါဗယ်အိုဆဲဗင်း
ဝတုတ်တဲ့ မိန်းထဲမှာတော့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်တဲ့ မဟုတ်ဘူး. . .
မမ၊ ပျိုတိုင်းလန့်တဲ့ ဝက်ဖင်နီကြီး ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

“မင်းကို ငါဘာပြောလို့လဲ ပွကြီး. . . ရန်လာမစနဲ့နော်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်
အားကြည့်ကာ ခက်ခက်ချော့မှာ တခစ်ခစ်ရယ်နေရှာပါတော့သည်။
မမခက်ရယ်လျှင် ပို၍ပင် လှလှသည်ဟု အောင်အောင်ထင်မိ
ပါသည်။

“မမကလည်း ခုလိုပျော်တတ်တဲ့ မင်းတို့နဲ့ခင်မင်ရတာ ဝမ်းသာ ပါတယ်ကွာ. . ”

အောင်ကကြားက ရွန်းထပ်ဖောက်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီလိုပဲ မမခက်ရဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စနေကြတာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မတွေ့ရရင်လည်း မနေနိုင်ကြဘူး. . ”

“မောင်နဲ့ မမလိုပဲပေါ့. . ”

“မောင်နော် စကားက. . ”

ပွကြီးနှင့် ဝတုတ်တို့ရှိနေသဖြင့် ခက်ခက်ချော မျက်နှာပြင်လေး မှာရဲတက်သွား၏။

နှလုံးသားသို့တိုင် ဖောက်ဝင်လာသည့် မမရဲ့ ချစ်မျက်စောင်း လေးအား အောင်တစ်ယောက် ကြေကြေနပ်နပ်ဖြင့် ခံယူလိုက်ပါသည်။

ရှေးဘဝက ဘယ်လိုပင် ဆုတောင်းကောင်းခဲ့သည်မသိ၊ မျက် စောင်းရွယ်လိုက်တာလေးကိုကပင် မမခက်က ချစ်စရာကောင်းနေ ဝါသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးကွ၊ ပွကြီးနဲ့ ဝတုတ်တို့က ရန်ကုန်ကပဲလား”

“ဟုတ်ပါ့. . ဟုတ်ပါ့. . ”

စကားလမ်းကြောင်းလွဲကာ ပွကြီးနှင့် ဝတုတ်တို့ နေရပ်ကို

မေးမိ၏။ ပွဲကြီးက ရင်မော့ကာ. .

“ဒီမယ် မမ. . ဝတုတ်နေတဲ့နေရာ မမသိချင်ရင် ကျွန်တော် ပြောပြမယ် မမ သေသေချာချာ နားထောင်နော်. . ”

မမခက်မှ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် သိချင်နေသဖြင့်. .

“ပြောပါဦးကွာ. . ”

“ဒီလိုမမရဲ့ မမ အနှူတွေနေတဲ့နေရာသိလား”

“ဘယ်. . ဘယ်သိပါ့မလဲ ပွဲကြီးရဲ့”

“ဟေ့ကောင် မင်းနော်”

ဝတုတ်မှာတော့ ဒေါက်ကန်နေပြီ။

“မမသိရင် မှတ်ထားလိုက်၊ အနှူတွေက ထောက်ကြန့်မှာ နေတာ. . အဲလိုပဲ ဝတုတ်လဲ. . ထောက်ကြန့်မှာ နေတာတဲ့ ဒီကောင် လည်းအနှူပဲကြည့်ပါလား၊ လက်တွေခြေတွေ ပုတိုတိုနဲ့”

ဝတုတ်မှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ. .

“ဟေ့ကောင် အဲဒါဟိုးဘိုးတော် ဘုရားလေးဘက်ထောက်က သာကြားဖူးတာကွ၊ ခု. . ငါတို့ထောက်ကြန့်က သန့်သန့်လေး. . ငါ့ လက်တွေက တိုတာမဟုတ်ဘူး. . ဝတာကွ ဝတာ. . ”

“မင်း. . ဝက်ဆိုတာ လူတိုင်းမြင်တော့ သိတယ် လာကြားမနေနဲ့”

“မင်းနော်. . မင်းလွန်လာပြီ”

ထွက်ပြေးသော ပွကြီးနောက်သို့ အပြတ်ကွယ်ပစ်ရန် ဝတုတ် အပြေးလိုက်တော့၏။ ပွကြီးက ပိန်သဖြင့် ဝသော ဝတုတ်တစ်ယောက် အိပဲ့ပဲ့နှင့် ဘယ်လိုမှမမိပေ။ သူတို့နှစ်ဦးအားကြည့်ပြီး အောင်နှင့် ခက်ခက်တို့ ပါးစပ်မပိတ်နိုင်အောင် ရှိရ၏။

“ဝတုတ်နေတဲ့ နေရာတော့ သိပါပြီ၊ ပွကြီးကကော ဘယ်မှာ နေတာတုန်းကွာ”

“ဟာပွကြီးနေတာလား၊ ဒီကောင်က လှည်းလမ်းမှာ နေတာ..”

“လှည်းလမ်းလို့ မကြားဖူးပါဘူးကွယ်”

“အာ.. မမခက်ကလည်း နွားလှည်းသွားတဲ့ လှည်းလမ်းကို ပြောတာ..”

“ဪ.. ဪ သိပြီ အညာမှာ နေတာလား”

“အာ.. လွဲပြီ မမရဲ့”

“အလကား မမ၊ ဒီဝကြောင်.. ကြောင်ပြီး ပြောချင်တာ ပြောနေတာ.. ကျွန်တော်က လှည်းတန်းက ဘူတာရုံလမ်းမှာ နေတာပါ”

ခုမှပင် ခက်ခက်ချော သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

“ဪ.. ငါ့နှယ် ဝတုတ်ပြောတဲ့လှည်းလမ်းကို သဘော

မပေါက်လိုက်ဘူးကွ. . ”

“အလကား. . ဒီငကြောင် လှည်းတန်းနဲ့ လှည်းလမ်း အရှက် ပြေလျှောက်ပြောနေတာ၊ ဝတုတ်ရာ. . မင်းသာ မကြာခင် သားသတ်ရုံ ကိုဦးရတော့မယ့် ဝက်ပါကွာ၊ သူများကို မနာလိုဖြစ်မနေနဲ့. . ”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပျော်တတ်နောက်တတ်သော ပွဲကြီးနှင့် ဝတုတ်ကို ခက်ခက်ချောတစ်ယောက် ခင်မင်သွားမိသည်။

ပျော်ပျော်နေတတ်သော ပွဲကြီးက ပြောင်သလို ဝတုတ်ကလည်း နောက်တတ်သဖြင့် မမခက်၏၊ လှပသော မျက်နှာလေးမှာ ရယ်လိုက် တိုင်း. . ပို၍ပင် လှပလာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ မမပျော်လျှင် အောင်လည်း ပျော်သည်ပေါ့။ ပျော်လွန်းလျှင် ငိုရတတ်သည်ဆိုတာကို တော့ဖြင့် ထိုအချိန်က သူမသိခဲ့ပါလေခဲ့။

ကြည့်နူးရသော အချိန်များဖြင့်သာ အမြဲရင်ဆိုင်ပိုင်ဆိုင်ရမည် ဟုမျှော်လင့်မိသည်။ ပွဲကြီးက စကားစလိုက်၏။

“မမခက်ကကော ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

“မမက မိတ္ထီလာမှာနေတာ ဝေထွန်းဆီစက်ဆို မသိသူ မရှိဘူးလေ၊ မမခက်တို့ ဆီစက်ကနယ်စုံကို ပို့နေတာပဲဟာ. . ”

“ဟ့”

မမခက်ဆီမှ မမျှော်လင့်သော စကားများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်

အောင်တစ်ယောက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချွန်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားလား ထင်ရ၏။

သူ့ရင်ကို နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးနှင့် ခွင်းလိုက်သည့်အလား ထင်မိပါသည်။ အရပ်မျက်နှာအားလုံးမှ အလင်းတန်းမျှင် အချွန်အစတွေ သူ့နှလုံးသားအိမ်ကို စူးနစ်ကုန်ကြသည် ထင်လိုက်ရသည်။

သူ မမခက်ကိုဖြင့် မယုံနိုင်စွာ ပြန်မေးမိပါသည်။

“မ. . မမ. . ဝေ. . ဝေထွန်းပွဲရုံပုလင်းလား၊ မမမိဘတွေကရော မမ ဖေဖေနဲ့ မေမေကရော ဘယ်သူတွေလဲဟင်. . ”

မေးသာမေးလိုက်ရသည် ရင်မှာသူထင်ထားသိထားရသလို မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ဖေဖေက ဦးမောင်မောင်၊ မေမေက ဒေါ်ခင်ခင်လတ်တဲ့ မောင်. . ”

“ဗျာ”

မမခက်၏ စကားများသည် သူ့နားထဲ ချော်ရည်ပူပူများ စီးမျှောဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ မဖြစ်ပါစေနဲ့ လွဲပါစေဟု ဆုတောင်းနေသည့်ကြားက အခြေအနေတွေက တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်ကုန်သည်ပေါ့။

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ မောင်၊ မမေးစဖူးနဲ့. . ”

“ဘာ.. ဘာ.. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မမ ယောက္ခမကြီးတွေ
နာမည်ကိုသိထားချင်လို့ပါ..”

“ဘာ.. ယောက္ခမလဲ.. သွား..”

ခက်ခက်ချော့မှာဖြင့် ရှက်သွေးဖြာသွားရပါသည်။ ရှက်သည့်
မမခက်မျက်နှာလေးကား အပြစ်ကင်းစင်စွာ လှပနေပါ၏။

အခန်း [၁၁]

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အောင်က သူငယ်ချင်းပွဲကြီးနှင့် ဝတုတ်ကို အဖြစ်အပျက်များ နောက်ကြောင်းများအား အတိုချုံး၍ ပြောပြနေမိသည်။

“အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲကွာ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးကို လာကြုံနေရတယ်လို့၊ ဖေဖေနဲ့ ဘိုးဘိုးသာ သိသွားရင်လည်း လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

အောင်ပြောပြသော နောက်ကြောင်းကို နားထောင်ရင်း ပွဲကြီးနှင့် ဝတုတ်တို့ သက်ပြင်းကိုယ်စီချမိကြသည်။

“မင်းအဖြစ်က ငါတို့လိုပဲ မက်ဒေါ်နားရယ်.. ဝတုတ်ရယ်.. ကိတ်ဝင်းစလက်ရယ် သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဇာတ်လမ်းလိုပေါ့ကွာ..”

ဟန်ပါပါပြောနေသော ဝတုတ်စကားကို အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေသော အောင်နှင့် ပွဲကြီးမှာ စကားဆုံးမှာ နောက်နေမှန်း သိရသဖြင့် ပွဲကြီးစိတ်ဆိုးသွားပြီး..

“ဘာ.. ဘာရယ်ကွ၊ မက်ဒေါ်နားတို့ ဝက်ပေါ်မလို့မဟုတ်လား၊ ဝတုတ်ဒါဆို ငါ.. ငါလည်းတစ်ပိဿာလောက် လိုချင်တယ်ကွာ..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

ဝတုတ်စကားကြောင့် စိတ်ညစ်လွန်း၍ မျက်နှာအမူအရာ ပျက်နေသော အောင်ပင် တဟားဟားရယ်မိသွားသည်။

အောင်စိတ်ညစ်ရချိန်မှာတောင် ပျော်တတ်သော သူငယ်ချင်း များပါပေ။ သုံးယောက်သားခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် ဆွေးနွေးမိကြသည်။ အခြေအနေက စိုးရိမ်ရေအမှတ်မှာ ရောက်နေပြီ။

“လူကြီးတွေ သိသွားတာနဲ့၊ ငါနဲ့ မမဝေးကြမှာပဲ.. စဉ်းစား လိုက်ရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ မောလာတယ်ကွာ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ.. သူငယ်ချင်းတို့ရာ..”

“နောက်ဆုတ်လိုက်ပေါ့ အောင်ရာ..”

“တော်တော်၊ ဝတုတ်၊ ငါဘယ်လိုမှ နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ မမခက်ကို ငါလက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး.. မမကလည်း ငါ့လိုပဲနေမှာ ငါသိတယ်.. မမခက် ငါ့ကို ခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဦး.. ဦးနှောက်စားတယ်ကွာ”

ဝတုတ်ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ပြီးနောက်..

“ဒါဆိုလည်း တစ်နည်းပဲရှိတယ် မင်း.. မမကို လူကြီးတွေ
မသိအောင် ခိုးပြေးကွာ၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ..”

ဝတုတ်ပြောတာ ဟုတ်သည်။ မမခက်ကို သူမခွဲနိုင်။ မေမေတို့
သိသွားရင်လည်း သူနှင့် မမဝေးရမှာ ကျိန်းသေသည်။ သူ.. မမကို
စွန့်စားကာ ခိုးပြေးမှဖြစ်တော့မည်ပေါ့။ တစ်ခါတရံ၌ ဘဝကြီးက
မကြုံချင်တာနှင့် ကြုံပြီး၊ မဆုံချင်တာဆိုလျှင်လည်း တိုက်ဆိုင်စွာဖြင့်
ကြုံဆုံတတ်သည်ပဲလေ။

အခန်း [၁၂]

ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့သည် မထင်မှတ် မမျှော်လင့်သည်တို့ ဖြင့်... ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားတတ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် သူတို့နှင့် မိုင်လေးဆယ်ကျော်တွင်ကျန်ခဲ့ပြီ။ အောင်၏ ရင်ခွင်ယက်တွင် မမခက်က ငိုနေရှာသည်။

ပါရာဒိုကားပြာလေးက ရန်ကုန်မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေပါ၏။ သစ်ပင်သစ်ရိပ်တို့ ကားလမ်းဘေးတစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ကျန်ရစ်၏။

ကားစတီယာရင်ကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်မောင်းရင်းမှ မမခက်ကို အောင်က ရှင်းပြနေမိသည်။

“သည်အကြောင်းတွေဟာ ဟိုး... အောင့်ကို မမွေးခင်

အခန်း [၁၂]

ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့သည် မထင်မှတ် မမျှော်လင့်သည်တို့ ဖြင့် . . ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားတတ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် သူတို့နှင့် မိုင်လေးဆယ်ကျော်တွင်ကျန်ခဲ့ပြီ။ အောင်၏ ရင်ခွင်ယက်တွင် မမခက်က ငိုနေရှာသည်။

ပါရာဒိုကားပြာလေးက ရန်ကုန်မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေပါ၏။ သစ်ပင်သစ်ရိပ်တို့ ကားလမ်းဘေးတစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ကျန်ရစ်၏။

ကားစတီယာရင်ကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်မောင်းရင်းမှ မမခက်ကို အောင်က ရှင်းပြနေမိသည်။

“သည်အကြောင်းတွေဟာ ဟိုး . . အောင့်ကို မမွေးခင်

ကတည်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဆိုတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိခဲ့ပြီပေါ့. . ဖေဖေလည်း ခုချိန်ထိ. . ဘယ်မှာလဲဆိုတာ မောင်မသိခဲ့ဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေ မေမေက မောင့်ကို ပြောပြလို့ မောင့်အသည်းမှာ စွဲအောင် မှတ်မိနေခဲ့တာ. . ”

“မောင်. . သည်လိုမှ မလုပ်ရင် မမခက်နဲ့ မောင် ကျိန်းသေဝေးမှာပဲ မမ၊ မောင်. . မမကို မခွဲနိုင်ဘူး. . ”

ချစ်သူအောင်၏ ရှင်းပြနေမှုကို မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် သူမနားထောင်နေမိသည်။

“တကယ်လို့ မမ မောင့်ကို ခွဲသွားနိုင်တယ်ဆိုရင်လည်းပဲ ဒီနေရာက လှည့်ပြန်ကြတာပေါ့. . ”

“ဟင့်အင်း. . ဟင့်အင်း မမငိုတာ မေ့နှင့် ဖေဖေနဲ့ မေမေကို စိတ်နာလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းလို့ပါ မောင်ရယ်. . ”

“ဒါဆို တိတ်တိတ်တော့နော်၊ မောင့်ကိုရော ချစ်ရဲ့လားဟင်. . . ”

“အင်း”

သူမ ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

မမအား ထွေးပွေ့ထားသော မောင့်လက်တွေက ပိုမိုတင်းကြပ်လာသည်။

“သည်ကိစ္စတွေ မမ ဘာမှမသိခဲ့ဘူးကွာ၊ ဖြုန်းစားကြီးဆိုတော့ မေဝမ်းနည်းမိတာ တစ်ခုပါပဲ. .”

“မောင့်ရင်ခွင်ကနေပြီး မမဘယ်လိုများ ခွဲထွက်နိုင်မှာတဲ့လဲ မောင်ရယ်. .”

မောင်၏ဆုပ်ကိုင်လာသော လက်ကလေးများက သူမအတွက် တော့ဖြင့် နွေးထွေးလွန်းလှပါသည်။

သံယောဇဉ်ချိန်ခွင်ညှာကလွန်ဆွဲနေကြပေပြီ။ တစ်ဘက်က အဖေနဲ့ မေမေ၊ ဖေဖေ ဦးမောင်မောင်နဲ့ မေမေ ဒေါ်ခင်ခင်လတ်၊ တစ်ဘက်က ချစ်ရတဲ့ မောင်. .

အဖြစ်အပျက်များက ဝိုးတဝါးနှင့် မှတ်မိသင့်သလောက်တော့ မမှတ်မိ။ အောင့်ပြောဖြူချက်နှင့် သူမစိတ်ထဲဝိုးတဝါးအရိပ်တို့ကို ဆင်းစပ်ကြည့်တော့ ဝိုးတဝါးပုံရိပ်တို့ကို ပြတ်သားစွာဖြင့် သူမ ထင်ထင် ဖြစ်ဖြစ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သည်တုန်းက ခက်ခက်ချောက နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ပင်ရှိသေး၏။ ကေားတီတီတာတာ ပြောတတ်စအရွယ်။

ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်လတ်တို့က မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ မိတ္တီလာ တစ်ခွင်တွင် ချမ်းသာလာကြသူတွေ။ ဝေထွန်းဆီစက်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်သည်။ ဆီအရောင်းအဝယ်လုပ်သည်။ ဆွဲပွဲရုံထောင်ကာ တောရွာ

ဘက်ထွက်သမျှ မြေပဲ၊ နှမ်းတို့ကို ကောက်ပြီးနယ်များပို့သဖြင့်
 စီးပွားရေးမှာ များစွာတောင့်တင်း၏။ တစ်ဘက်မှ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကလည်း
 အောင်မြင်မှုရနေ၏။

အခန်း [၁၃]

တစ်နေ့တော့ မန္တလေးမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လွမ်းအောင် တစ်ယောက် ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်လတ်တို့ဆီသို့ ရောက်လာ ခဲ့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ် မိန်းမခိုးလာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

လွမ်းမောင်က မန္တလေးက ဆန်ပွဲရုံမှ မန်နေဂျာဝင်လုပ်နေရင်းမှ ခွဲခွဲပိုင်ရှင်သူဌေး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးနှင်းနှင်းမြတ်ကို ခိုးပြေး ထာခြင်းဖြစ်ပြီး မောင်မောင့်ဆီ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“လွမ်းအောင်ရာ လုပ်လိုက်မှဖြင့် . . မိုးမီးနဲ့ ရှိပဲ၊ ဖြစ်လာမှ တော့ . . ဘာမှစိတ်အားငယ်မနေကြနဲ့ ငါကူညီရမှာပေါ့၊ ခင်ခင်လတ် အတွက်လည်း မင်းမိန်းမ နှင်းနှင်းနဲ့ အဖော်ရသွားတာပေါ့၊ မင်းကတော့ ဆီဇက်မှာ မန်နေဂျာနေရာယူပြီး ဆီပီပါကားကြီးတွေနဲ့ ငါ့ကိုယ်စား

နယ်ဆင်းပေးပေါ့ကွာ. .”

“မင်း. . ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ နှင်းရဲ့ မိဘတွေကစိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းရဘူးတဲ့လေ၊ ခုချိန်မှာ ငါကြီးစားရတော့မှာ မောင်မောင်ရ၊ မင်းကျေးဇူး ငါမမေ့ပါဘူးကွာ”

“ငါတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောနေဖို့လိုသေးလားကွာ၊ ကူညီဖို့ ဝတ္တရားက ငါ့မှာအပြည့်ရှိပါတယ်ကွ. . ”

မောင်မောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုသဖြင့် လွမ်းအောင်နှင့် နှင်းနှင်းတို့အဖို့ အားတက်ဖွယ်ရာပင်။

ဤနည်းဖြင့် မောင်မောင်၊ လွမ်းအောင်ကို နယ်အဝေးပြေးကားကြီးများကို ဦးစီးဖို့ မန်နေဂျာနေရာလွှဲအပ်ခဲ့သည်။

လွမ်းအောင်ကလည်း ပွဲရုံမန်နေဂျာ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား ကြီးစားသူမို့ မောင်မောင်မှာ အောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိခဲ့ပါသည်။

ကားကြီးများနှင့် မိတ္တီလာမှနယ်သို့ ဆင်းရသဖြင့် သုံးလေးရက် နှင်းနှင်းနှင့် ခွဲပြီးနေရသဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်မှပင် အတိုးချ၍ ဇနီးချောလေး နှင်းမြတ်ကို ချစ်ရသည်။

“မောင်မရှိတဲ့အချိန် အားငယ်တယ်ကွာ. . ”

“မောင်ယ်သွားရင် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါနော်. . ”

“ပြန်ချင်တာပေါ့ နှင်းရယ်၊ မောင်က အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့လေ

— ခုရောက်. . . ခုပြန်ဘယ်လိုလုပ်လို့ရမှာလဲကွယ်. . . ခုချိန်မှာ မောင်
ကြိုးစားရမယ်လေ၊ မမလတ်လဲရှိသားပဲ နှင်းရယ်၊ အားမငယ်နဲ့
ကြားလား. . . ပျင်းရင် သမီးလေး ခက်ခက်နဲ့ဆော့နေပေါ့”

“ဘယ်. . . မောင်ကလည်း နှင်းက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ”

“နှင်းက စတာပါ မောင်ရယ်၊ ဝိတ်အေးအေးသာ ထားသွားပါ
နောက်ဆံတင်းမနေပါနဲ့. . . ”

နှင်းနှင်းမြတ်မှာ သုံးရက်ကစ်ခါ လေးရက်တစ်ခါမှ
ပြန်လာသော ချစ်သူလွမ်းအောင် ရင်ခွင်ဝယ် ချွဲနဲ့မိ၏။ တကယ်တော့
မောင့်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး အားကိုးစွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရတာလေ
သုမဘယ်ခွဲချင်ပါမည်လဲ။

လွမ်းအောင်မှာ နယ်စုံလူစုံနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာခဲ့ရ
သဖြင့် စီးပွားရေးအမြင်ကျယ်လာခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်မောင်
၏စီးပွားရေးတောင့်တင်းနေမှုကိုလည်း အားအကျကြီးကျခဲ့မိသည်။

မောင်မောင်ကတော့ဖြင့် အလုပ်ကြိုးစားသော လွမ်းအောင်ကို
များစွာအားကိုးရှာ၏။ လိုအပ်သမျှ ပံ့ပိုးကူညီမှုကို ပေးခဲ့သည်။

“ရှေ့. . . လွမ်းကောင်၊ ဒါက မင်းအတွက် ဘောက်ဆူး. . .
ငါ့သောင်း. . . ရှေ့ဒါကတော့ မင်းဇနီးသည် နှင်းအတွက် ခင်ခင်လတ်
အဝယ်ပေးတဲ့ အဝတ်အစားတွေ. . . ”

အစစအရာရာလုံးဝ မျက်နှာမငယ်စေရပေ။ လိုအပ်သမျှ ခံစားပေးပါသည်။ လွမ်းအောင်ခရီးသွားသည့်အခိုက် အခိုက်ကြီးတစ်ဦးသဖွယ် နှင်းနှင်းအား ဂရုစိုက်သည်။

“ညီမပေး မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား.. ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ နှင်းလည်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း ဖြစ်နေလို့.. ”

“ဟာ.. ဒါဆို နင့်အစ်မ မလတ်ကို ခေါ်ပြီး ဆရာဝန်ပြုကြည့် ပါလား.. တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီနဲ့တူတယ်ကွယ်.. ”

“မလတ်ရေ နင့်ညီမ နေမကောင်းလို့တဲ့ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး မြကြည့်လိုက်ဦး.. ကိုယ်ပွဲရုံဘက်ကို သွားဦးမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ သွား.. သွား မလတ် ဖုန်းဆက်ပြီး ဆရာဝန်ကို ခေါ်လိုက်မယ်”

မောင်မောင်နှင့် ခင်ခင်လတ်တို့မှာ တကယ့်ဆွေသားရင်းချာ များသဖွယ် နှင်းနှင်းအတွက် အားကိုးရပါသည်။ လိုအပ်သမျှ တစ်ချက် ကလေးမျှ မျက်နှာမငယ်စေရပေ။

“သိပ်ပြီးလဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မလတ်ရယ်၊ မလတ် ညီမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိစမို့ ပျို့အန်တာပါ။ ထူးခြား.. ဇာရာဂါမှ မရှိပါဘူး၊ အစားအသောက်လေးတော့ ဂရုစိုက်ပေါ့ကွယ်.. မဟုတ်လား

ညီမလေး၊ ကဲ. . မလတ် ကိုယ်သွားမယ်. . မင်းမကြာခင် တူလေးလား၊
တူမလေးလား ရတော့မှာ မင်းညီမမှာ ဘာရောဂါမှ မတွေ့ရပါဘူးကွာ”

ခင်ခင်လတ်မှာ ယခင်ကထက်ပင် နှင်းနှင်းအား ပို၍ ဂရုစိုက်
လာသည်။ အစစအရာရာ အစ်မကြီးသဖွယ် အားကိုးရပါ၏။

“နှင်းရေ ဆေးလေးသောက်လိုက်ပါဦးနော်၊ အစာနဲ့ ဆေးက
ဝေးလွန်းရင် မကောင်းဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလတ်”

“အန်တီလေး. . ကန်တီလေး. . ”

မပီကလာခေါ်လာသော သမီးလေးအသံကြောင့် နှင်းနှင်းမြတ်
လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဟယ်. . သမီးလေးလာပါဦး အန်တီလေးဆီကို”

နှင်းနှင်းမြတ်က ခက်ခက်ချောလေးကို ဆွဲယူပွေ့ချီလိုက်
လေသည်။

“အန်တီလေး ဗိုက်ထဲမှာ မောင်လေးရှိတယ်ဆို ဟုတ်လား”

“ဟယ်. . သမီးက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သိတာပေါ့ အန်ကီရဲ့ မေမေပြောနေကြတာ သမီးကြားတာ၊
အန်တီ သမီးအတွက် မောင်လေးပဲ မွေးပေးရမယ်နော် ဒါပဲ”

“တတ်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ အေးပါ. . အန်တီလေး သမီး

အတွက်. . မောင်လေးမွေးပေးပါ့မယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး သမီးက အန်တီဗိုက်ထဲမှာ မောင်လေးရှိတယ် ဆိုတာ. ဘယ်လိုသိတာလဲ. . ”

“သမီး ဘာသာသိနေတာပေါ့”

အခန်းတွင်းသို့ မလတ်ဝင်လာမှ သမီးခက်ခက်နှင့် စကားပြော ပြတ်သွားကြသည်။

“ဟယ်. . မေမေက သမီးပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ သမီးက ဒီကိုရောက်နေတာကိုး၊ အန်တီလေးက နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့. . . ”

“ရပါတယ် မမလတ်ရယ်၊ နှင်းတောင် အပျင်းပြေပါသေးတယ်၊ မမလတ်ကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ နှင်းနှင်း”

“မမလတ်သမီး. . နှင်းနှင်း ဗိုက်ထဲမှာ မောင်လေးရှိတယ်ပဲ ပြောနေတယ်”

“ဟင်. . ဟုတ်လား၊ သမီးက ဘယ်လိုသိလဲ”

ခင်ခင်လတ်က အံ့အားသင်စွာဖြင့် သမီးငယ်ကို ကောက်ချိပြီး မေးလိုက်သည်။

“သမီးဘာသာ သိနေတာပါ မေမေရဲ့၊ အန်တီလေး ဗိုက်ထဲမှာ

မောင်မောင်လေးပဲရှိနေတာ သမီးသိသားပဲ”

“အင်း.. ကလေးပါးစပ် နတ်စောင့်တယ်တဲ့၊ ဖြစ်နိုင်တယ် နှင်းရဲ့.. ဒါနဲ့ နှင်းကို မမမေးရဦးမယ်.. နှင်းရဲ့ကိုယ်ဝန် ဘယ်နှစ်လ ချပြီလဲ..”

“အင်း.. လေးလထဲမှာ မမလတ်..”

“အေး.. အေး ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်၊ ဟိုတွေး ဒီတွေး လုပ်မနေနဲ့ ကိုယ်ကအားရှိထားမှဖြစ်မှာ၊ လာ သမီး အန်တီလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါစေကွယ်..”

အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်သွားသော မမလတ်နှင့် သမီးလေး ခက်ခက်ချော့ကို ငေးကြည့်ကာ နှင်းနှင်းတစ်ယောက် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်မိ၏။ ဝမ်းသာသည်က မမခင်လတ်နှင့် ကိုကြီးမောင်မောင်တို့က ဆွေမတော်သားမစပ် တကယ့်ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အရင်းသဖွယ် အားကိုးရသလို။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏ အစွန့်ပယ်ခံ ဘဝကို တွေးမိပြန် တော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားငယ်မိတာ အမှန်ပင်။ အို.. ငါကိုယ် ကလည်း မိုက်မဲခဲ့မိတာကိုး၊ သားလေးသာ မွေးပြီးရင် ဘာ့ ဖေဖေတို့ကို ပြန်ဆက်သွယ်ရမယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ငါ့ကို ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ပါ ဘူးလေ။

တစ်ကိုယ်တည်းဆိုတော့ နှင်းနှင်းတစ်ယောက် အတွေးတွေက

ဟိုရောက်. . ဒီရောက်နှင့် အိမ်မှုကိစ္စအလုပ်များကိုလည်း နှင်းနှင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ သိသည်နှင့် ဘာမျှမလုပ်ခိုင်းတော့။ တကယ့် လူမမာတစ်ဦးနှယ် သူမကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေကြတော့ သည်။

တစ်မိဝမ်းထဲမှဆင်းသက်ခဲ့သော ညီအစ်ကိုမောင်နှမများပင် သည်လောက် ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်ပါပေ။

ချစ်သော မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ သိကျွမ်းခဲ့ရပေမယ့် ကိုမောင်မောင်တို့ကို စမြင်တွေ့ကတည်းက နှင်းနှင်းကလည်း ကိုယ့် အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်မကြီးရင်းသဖွယ် ခင်တွယ်မိခဲ့ပါသည်။

ကိုလွမ်းအောင်ကို သူငယ်ချင်းပီသစွာဖြင့် မန်နေဂျာ ရာထူးကို ပေးခဲ့သည့်အပြင် ခရီးတစ်ခေါက် ပြန်လာတိုင်း ဘောက်ဆူးဆုငွေ အနည်းနှင့်အများတော့ ပေးသည်ပဲလေ။

ဤကဲ့သို့ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိ၍လည်း စီးပွားရေး က. . သူများတကာနှင့်မတူအောင် တရိပ်ရိပ်တက်နေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟဲ့ ညီမလေး ဘာတွေတွေးနေတာလဲကွဲ့၊ ကိုယ့်မှာလည်း မပေါ့မပါးကြီးနဲ့. . စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေးမနေရဘူးနော်၊ ဪ. . မောင်လွမ်းအောင်တို့ ကုန်မရလို့ ဒီနေ့ ပြန်မလာနိုင်ဘူးတဲ့ ဖုန်းဆက်တယ်. . အဲဒါ ကိုကြီးလာပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို သတိရလို့ပါ”

“အေးပေါ့လေ၊ မိဘကလည်း စိတ်ဆိုးတုံးမို့ပါ နိတ်ပြေတဲ့ တစ်နေ့ . . ပြန်ခေါ်မှာပါ။ တောင်းစုတ်ပလုံးစုတ်သာပစ်ရိုး ထုံးစံရှိတာပါ။ သားဆိုးသမီးဆိုးကိုတော့ ပစ်ရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး”

“ကဲ . . ကဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ နေကောင်းအောင်ကြိုးစား ကြားလား . . မငိုက် ဟား . . ဟား . . ”

ကိုမောင်မောင်က သူမကို မရီရီအောင် တမင်စသွားခြင်းပင်။

ရင်မှာကြည်နူးစွာဖြင့် ဖြစ်မိပါ၏။ မောင်ပြန်မရောက်ဖြစ်ဘူး ဆိုမှ မောင့်အကြောင်းက ခေါင်းထဲဝင်လာ၏။

မောင်က စီးပွားရှာတော့ အလွန်တော်သည်။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း မောင့်ဦးစီးဦးဆောင်မှုကြောင့် မိုင်ဝေဆန်စက်ဆို မသိသူမရှိသလောက် နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ မောင့်ကို နှင်းနှင်းစိုးရိမ်စိတ်မချတာ တစ်ခုရှိသည်။ မောင်က အရမ်းချမ်းသာချင် တာ . . ကိုကြီးမောင်မောင်နှင့် မမခင်ခင်လတ်တို့ကို အားကျကြောင်း သူတို့လို ချမ်းသာချင်ကြောင်း အမြဲပြောသည်။ ရိုးသားဖြောင့်မှတ်စွာ စီးပွားရှာတာကိုတော့ဖြင့် သူမလည်း အားတက်ပါသည်။ သူများ ချမ်းသာတာကို အားကျပြီး စီးပွားရေးဖြတ်လမ်းက လိုက်မိမှာဖြင့် တွေးပူမိပါ၏။

မောင့်မှာက အားနည်းချက်တစ်ခုရှိသည်။ လူများပြောတာကို
 အာညာရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားတတ် ယုံလွယ်လွန်းလှသည်။
 တွေးရင်းမှ ခေါင်းထဲနောက်ကျိလာသဖြင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး
 ဝိတ်ကို လျော့ချပစ်လိုက်သည်။

အခန်း [၁၄]

အားလုံးအစဉ်ပြောနေချိန်မှာပင် မှတ်မှတ်ရရ နှင်းနှင်း ကိုယ်ဝန်
ခြောက်လပြည့်ချိန်မှာပင် ပြဿနာက စတင်ခဲ့သည်။ မောင်ဦးစီးသည့်
ဝေထွန်းဆီစက်ပိုင် ကားနှင့် စီးတရားဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသော ကုန်များ
နှင့်အတူ အဖမ်းခံရတော့သည်။ ကြားစကတော့ ကိုကြီးမောင်မောင်တို့
မိသားစုရော၊ သူမပါ သိပ်မယုံချင်ကြ၊ ရန်ကုန် အင်းစိန်ဌာနချုပ်မှ
အကြောင်းကြားသောကြောင့် ကိုကြီးမောင်မောင်ရော... မမခင်ခင်လတ်
ပါယုံလိုက်ကြရ၏။

ပွဲရုံပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ကိုမောင်မောင်မှာ အဖမ်းခံရသည့်အပြင်
ကားနှစ်စီးလုံးပါ အသိမ်းခံခဲ့ရသည်။

ဤသတင်းဆိုးကြီးမှာ မိတ္ထီလာတစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်နှင့်

ယုန်းအိမြေ

အမျှ အောင်မြင်နေသော ဝေထွန်းဆီစက်ပွဲရုံအတွက် နာမည်ဆိုး..
အမည်းစက်ကြီးဖြစ်ပြီး အများမေးငေါစရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အင်းစိန်ရုံးတော်ကြီးတွင် အမှုစစ်တော့ ကိုကြီးမောင်မောင်က
သူ့လုံးဝမသိကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ လွမ်းအောင်က သူ့မှာ ဒီကိစ္စ
ကြောင့် အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည်။

ကိုမောင်မောင်အဖို့ အမှုကြီးမှ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ခဲ့သော်
လည်း.. တစ်မျိုးသားလုံးကို လူညွှန်တုံးစေမည့် မူးယစ်ဆေးဝါးများနှင့်
အတူ ပြစ်မှုထင်ရှားနေသော လွမ်းအောင်မှာတော့ ထောင်ဒဏ် ၂၆ နှစ်
ကျခံခဲ့ရသည်။

ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနှင့် နှင်းနှင်းမှာ အားကိုးရာမဲ့ခဲ့ရသလို
ကိုမောင်မောင်နှင့် မမခင်လတ်တို့၏ ပြစ်တင်ပြောစကားများအား
နားနှင့်မဆန့်အောင် ခံခဲ့ရသည်။

“နင်.. နင်တို့ကို ကယ်တင်ခဲ့တာကိုက ငါ့အမှားပဲ၊ နင်တို့ဟာ
လူမဟုတ်ဘူး.. ခွေးတွေ၊ ခွေးမို့ သခင်လက်ကို ပြန်ကိုက်တာပေါ့..
ငါ့စေတနာတွေကို စော်ကားတာပဲ.. ”

“ကိုကိုကြီးရယ်.. သည်လောက်တော့လဲ မပြောပါနဲ့ မောင်ဟာ
အများသွေးဆောင်ခဲ့လို့ လုပ်တာနေမှာပါ.. ”

သူမ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူဘက်မှ ကာကွယ်ပြီး ပြောခဲ့သည်။

“ဟေ့. . ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကာယကံရှင်ပါမှဖြစ်တာ နားလည်လား မိနှင်း”

“အဲဒီအချိန်ကတည်းက မေမေဟာ မန္တလေးကို ပြန်ခဲ့တယ်။ မေမေ့ကို ဘိုးဘိုးတို့က ဖေဖေနဲ့လုံးဝ အဆက်အသွယ်မလုပ်ရဘူး ဆိုတဲ့. . ကတိစကားနဲ့ပြန်ပြီး လက်ခံခဲ့တယ်လေ. . ”

“နောက်ပြီး. . မေမေဟာ ဖေဖေသက်သက်ကြားက တရားခံ ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး မမရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို စိတ်နာခဲ့တယ်။ မုန်းတီး ခဲ့တယ်လေ. . ”

“မမတွေးလို့ရပြီ မောင်၊ မောင့် မေမေလိုပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကလည်း တစ်သက်လုံးက တည်တည်ကြည်ကြည်ရှိခဲ့တဲ့ သူတို့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရှက်ကို ထိခိုက်တယ်ဆိုပြီး လွမ်းအောင်တို့ နှင်းနှင်းမြတ် တို့ဆိုရင် နာမည်တူတောင် မကြားချင်ဘူးတဲ့ အဲဒီလောက်ထိ စိတ်နာ ခဲ့တာပါ မောင်ရယ်. . ”

ဝိုးတဝါးအတွေးတို့က ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာကြချိန်မှာ တော့. . မောင်နှင့် သူမတို့မှာ ဘဝအကြင်လင်မယားဖြစ်ခဲ့ရပြီလေ။

အောင်. . မမခက်ကို မခွဲနိုင်ပါ။ ထို့အတူ မမခက်လည်း မောင့်ကို မခွဲနိုင်ပါ။ ဘဝကံကြမ္မာ ဇာတ်ဆရာက မောင်နှင့် သူမတို့ နှစ်ဦး၏ ဘဝကိုကြိုးဆွဲထိန်းကိုင်ကာ ကပြခဲ့ချေပြီတကား။

နှစ်ဦးသား တွေ့တဲ့နေ့မှဆိုရင် ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့မှာ
ချစ်သူဘဝရောက်သွားသော အောင်နှင့် ခက်ခက်ချောတို့ခမျာမှာတော့
ဖြင့်. . သမီးရည်းစားဘဝ ဆယ့်လေးရက်အတွင်းမှာ အကြင်လင်မယား
ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“သိပ်တိုက်ဆိုင်တာပဲ မရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သည်နေ့ မောင်အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ မမရဲ့၊
ပြီးတော့ မမနဲ့ မောင်စတွေ့တာကလည်း ဒီနေ့နဲ့ဆို နှစ်ဆယ့်နှစ်ရက်
ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ မမရဲ့. . ”

“ဟင်. . ဟုတ်လား၊ မမတောင် သတိမထားမိဘူး”

“မမခက်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အောင့်နှလုံးသားက အမှတ်ရနေ
တာပါ. . ”

သူမ မောင့်ရင်ခွင်ထက်မှာ ခေါင်းလေးဝှက်ပြီး နေမိပါသည်။

အခန်း [၁၅]

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ မိဘများက မပစ်ပယ်နိုင်ကြ။ မမခက်နှင့် အောင်ကို မမခက်၏ မိဘတွေက ပြန်ခေါ်ကြသည်။ ဗဟန်းရှိ မမတို့ ဖေဖေအိမ် တစ်ခြံကျော်မှာပင် အောင်နှင့် မမခက် အတွက် တိုက်ကလေးတစ်လုံး စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်လတ်က အလိုက်အထိုက် အောင်အပေါ်ရှိသော်လည်း ဦးမောင်မောင်ကတော့ ဖြင့် . . စကားပင် မပြော၊ သမီးကိုပင် စကားမပြောတော့ . . အောင်ဆို လျှင်တော့ ဝေလာဝေးပဲပေါ့။

“ဖေဖေ နောက်ကျတော့ စိတ်ပြေသွားမှာပါ။ မောင် . . ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော် ကြားလား။”

အားပေးစကားပြောလာသော မမခက် ပါးပြင်နုနုလေးအား

ကြင်နာမြတ်နိုးစွာဖြင့် ငုံ့နမ်းလိုက်ပါသည်။

“မောင့် မမခက်ရယ်ကွယ်. . .”

အောင်၏ ခင်မင်ရဆုံးသော သူငယ်ချင်း ပွဲကြီးနှင့် ဝတုတ်တို့ ကတော့ဖြင့် ဝမ်းသာသဖြင့် အားပေးကြရှာပါသည်။

“မင်း. . မားသားကြီး သိသွားပြီလား. . .”

“မေမေလုံးဝမသိသေးဘူး၊ ဝတုတ် ဘိုးဘိုးတို့လည်း မသိသေးဘူး၊ သိလို့လဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ. . .”

“ငါတော့ စာမေးပွဲပြီးမှ အသိပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ”

“အေးပေါ့ကွာ အောင်ရာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ. . ဖြစ်ပြီးမှတော့ သီတင်းကျွတ်လို့ မင်းအဘွားကြီး ငါ့ကို လာကန်တော့ရင် ငါဆုံးမနားချလိုက်ပါ့မယ် ဟုတ်လား. . .”

“ဘာ. . ဘာရယ် ဝတုတ်၊ မင်း. . မင်းကတော့ရှာနေတာ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ရေနံဆီရောင်းမလို့လား”

“ထို့. . မင်း အသာနေစမ်းပါ ပွဲကြီးရာ နေရာတကာပါတယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ အပျော်အပျက်သဘောဖြင့် ခါတိုင်းလို သူပျော်ရွှင်အောင် နောက်နေသော်လည်း အောင်တစ်ယောက်မှာဖြင့် ဘယ်လိုမှ မပျော်ရွှင်နိုင်ရှာပေလေ။

မမခက်က မဟာသိပ္ပံတက်နေသူဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး

နေ၍ရသေးသည်။ အောင်ကတော့ဖြင့် စာမေးပွဲဖြေဖို့ ရက်ပိုင်းမျှပင် လိုတော့သည်။ အောင်တစ်ယောက် ဝတုတ်တို့နှင့်အတူ ပြင်ပဆောင် တစ်ခုမှာသွားနေရမည်ဟု မမက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော်ချသည်။

အောင်.. မမခက် အပါးမှ မခွာချင်လှသော်လည်း မမခက် ကတော့ဖြင့် လုံးဝ ခွင့်မပြုရှာပါလေ။

“မမပြောတာ နားထောင်ပါ မောင်၊ မောင်.. မမနားမှာ ကပ်နေလို့ကတော့ မောင်လည်း စာကျက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မမစီစဉ်တာပါကွာ.. ဒါမှ မောင်စာမေးပွဲကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ဖြေဆိုနိုင်မှာ၊ စာမေးပွဲပြီးတော့ မမကိုယ်တိုင်လာခေါ်မယ်နော်.. ဟုတ်လား.. မောင်”

မပြုံးရွှင်နိုင်သော မမခေမျာ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ချောမော့ ကာပြောနေရှာသည်။

“မမခက်လည်း ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲလေ..”

သူ့အဆောင်၌ သွားနေဖို့အတွက် အစစအရာရာပြင်ဆင် ပေးနေသော မမခက်ကိုကြည့်ကာ ရင်မှာတစ်စုံစို့စို့ကြီးဖြစ်နေရှာ ။

“ဒါ.. မောင်ဝတ်ဖို့ မမကိုယ်တိုင် ထိုးထားတဲ့ ဆွယ်တာလေး ညညအားကြီး အိပ်ရေးအပျက်မခံနဲ့ ကြားလား.. မောင်အအေးလည်း မမိစေနဲ့နော်..”

အဖြေမပေးပဲ မမမျက်နှာကိုသာ တစိမ့်စိမ့်ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

“ဒါပဲနော်. . မောင်၊ သီအိုရီဖြေမပြီးမချင်း မောင်လည်း

မလာရဘူး၊ မမလည်း မလာဘူးကွာ. . စာထဲမှာပဲ စိတ်နှစ်ထားလိုက်ပါ”

“မမကို. . မောင်တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဒီနှစ်နဲ့ပဲ စာမေးပွဲ

ကိုအောင်မြင်အောင် ဖြေလိုက်နော် မောင်၊ မောင်နဲ့ မမခဏလေး

ခွဲနေရတာပဲကွာ. . မဟုတ်ဘူးလား”

မမ၏ စကားများကို ခေါင်းသာငြိမ်ပြမိသည်။ အသက်မပါ

လေသလား. . သိနေသည်။ အောင့်အတွက်တော့ ဘဝ၏ ထွက်ပေါက်မို့

စာမေးပွဲကလည်း မဖြေလို့မဖြစ်ပေ။ ဘွဲ့တစ်ခုခုတော့ ပိုင်ဆိုင်ချင်

သေးသည်။ မခက်ကို ခွဲဖို့ကျပြန်တော့လည်း စိတ်မှာ မခွဲချင်၊ စိတ်ကို

အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှ အနည်းငယ်ဖြေသာ၏။

“အို. . စာမေးပွဲဖြေချိန်ကလေး ခွဲရတာပဲဟာ. . ”

မမကို သတိရမိသည့် အချိန်များမှာ သူ့စာကိုသာ ဖိကျက်နေ

မိသည်။ မမဆန္ဒပြည့်ဝဖို့သာ သူ့အတွက် အဓိကပဲလေ။

“မောင် စာမေးပွဲကို ကြိုးစားဖြေမှာပါ မမရယ်၊ အဲဒါဟာ မမကို

မောင်သိပ်ချစ်လို့ မမဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းတာပါ။ မမတစ်ယောက်သိမှာ

ပါလေ. . ”

မလာဘူးဟု ကြွေးကြော်ထားခဲ့သော မမတစ်ယောက် ငါးရက်

မြောက်သောနေ့မှာပင် သူ့ဆီကို ရောက်လာပါသည်။ မမ၏အကြည့်
တွေကို သူရင်ခုန်မိသည်။ လွမ်းဆွတ်တမ်းတမှုများသော အကြည့်။
မျက်စိအောက်က သူ့အား အပျောက်မခံနိုင်သည့် အကြည့်မျိုးပေါ့။
သိတာပေါ့ မမရယ်. . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံနိုင်အောင် အသည်းနှင့်မတတ် ချစ်ခဲ့ကြတာပဲဟာ။

“မောင်ကတော့ ဖြစ်တယ်. . မမ၊ မမက ပြန်မလာနဲ့ဆို
မလာဘူး။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှက်ရှက်ပါတယ်. . ဟေ့ ပြတ်
လည်းမပြတ်နိုင်ပဲနဲ့များကွာ. . ”

သည်တုန်းက သူကပင် စခဲ့သေးသည်ပဲ။ မမ၏ ရှက်မျက်နှာ
လေးမှာတော့ နေစရာမရှိပါ။ အောင်စလိုက်ခြင်းပါ။ ဟကယ်တော့
ယောက်ျားလေးဖြစ်သူ. . သူတောင်မှ လွမ်းခဲ့ရသေးတာပဲ မမလို့. .
မိန်းကလေးအဖို့ ပိုလို့တောင် လွမ်းမှာကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

မမခက်တစ်ယောက် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ မောင့်ကို ဖက်ပြီး
ငိုတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မမ မောင့်ကို မပြတ်နိုင်ပါဘူး. . မောင်
ရယ်၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ နွယ်တစ်ပင် မြက်တစ်ပင်ဆိုလည်း အကောင်း
သားပဲ မောင်. . ”

“မမလေ. . မောင့်ကို အမြဲတမ်းပဲ သတိရနေမှာပါကွာ၊ မမ

မောင်နဲ့ခွဲပြီး မနေတတ်ဘူးကွာ. . မမရဲ့မောင်ရယ်. . ”

သူ့ရင်ခွင်ထက်၌ တသိမ့်သိမ့်ငိုရွိုက်ရင်းပြောနေရှာ၏။

မမငိုနေတာကိုကြည့်ကာ သူ့ရင်မှာ ထိခိုက်ကြေကွဲစွာဖြင့် ခံစားရပါသည်။ မမစီစဉ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲလေလို့ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ချစ်သော မမငိုနေတာကိုကြည့်ပြီး သနားကာ သည့်ထက်ပို၍ မစရက် တော့ပြီ။

သူမ. . အောင့် ရင်ခွင်ကျယ်တွင် ငိုရွိုက်နေရင်းမှ မျက်နှာခွာကာ အောင့်မျက်နှာကို တဝကြီးကြည့်ပြန်သည်။

မမမှာ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ကြုံတွေ့နေတယ်ဆိုတာ ထိုအချိန်ကတည်းက အောင်သတိထားသင့်ခဲ့တာပါလေ။ ချစ်တဲ့စိတ်က ကြီးစိုးနေသော အောင်မှာ အရာအားလုံးကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

“မမပြောတာ မောင်သေချာနားထောင်နော်. . ”

အောင့်ကို ကျောပေးကာ ပြောနေသော သူမအသံမှာ ငိုရွိုက်သံကို သိသာစွာ ထိန်းချုပ်နေရဟန်တူသည်။

“ပြောလေ မမ၊ မမပြောတာ မောင်အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်နာပါ့မယ်. . ” သူမက ဆက်ပြော၏။

“ဘယ်လိုပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ပါစေ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဆိုတဲ့ မာနအမြဲမွေးပါနော် မောင်. . ”

အဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုချက်ကို သူဝေခွဲမရဖြစ်ခဲ့ရ၏။

“ကဲ ကဲ. . မောင်စာကြည့်ချိန်တွေ လင့်ကုန်ပြီ။ မမသွား
တော့မယ်၊ မောင်စာမေးပွဲကိုသာ ကြိုးစားဖြေပါကွယ်၊ ကောင်းသော
ခွဲခွာခြင်းပဲ မောင်. . ”

“မမ. . သွားမယ်နော်”

ပြေးထွက်သွားသော မမကို သူသတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ
မှင်တက်မိနေ၏။ မမ၏ဆိုလိုချက် အဓိပ္ပါယ်များကို ကိုယ့်ဘာသာ
အဓိပ္ပါယ်ဖော်ကြည့်နေမိခဲ့တာပါ။

နေမင်းကြီး၏ အရှိန်အဝါကျဆင်းသောနေ့တွေ ကောင်းကင်
မကြည်မလင်နှင့် အစဉ်အခွံ့ခိုင်းနေသော နေ့တွေ တိမ်တောင်တို့ ငိုကြွေးနေ
သော နေ့တွေ ခရေ စံပယ်စသော ပန်းလေးများ အောင်ပွဲခံတဲ့ရက်တွေ။

ထိုနေ့များစွာတို့ကို လူတို့က မိုးဥတု၊ မိုးရာသီဟု ခေါ်တွင်
ကြပါ၏။ ရင်ထဲမှာ စွတ်ဆိုထိုင်းမှိုင်းသော နေ့ရက်များ၊ မျက်နှာပြင်ဆီမှ
ပူနွေးသော မျက်ရည်စီးကြောင်းများ၊ သမုဒယနှင့်ပတ်သက်ပြီး သွေးပျက်
ရသောနေ့များခံစားမှု အကြိတ်အခဲဖြစ်တည်သော နေ့များကိုတော့
သင်တို့မည်သို့များ သမုတ်ကြမလဲလေ။ ခံစားရသော ဝေဒနာများကို
မျိုးသိပ်ပြီး ပြကွဲဒိန်ပေါ်က ရက်လေးများကို တစ်သက်ထင်ရလောက်
အောင်. . သူစောင့်စားခဲ့ရ၏။

သည်နေ့ အောင်စာမေးပွဲကို ချောမောကောင်းမွန်စွာဖြင့်
ဖြေဆိုပြီး ထွက်အလာ အဆောင်အရောက် ချစ်သော မမကိုမူ
မတွေ့ရသေးပေ။

စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း သူမ ကိုယ်တိုင်လာကြိုမှာဟု ကတိပေး
ထားသည်ပဲ။ မမ. . ဘာကြောင့်များ ရောက်မလာတာလဲ၊ နေများ
မကောင်းလို့လား။ ဝတုတ်က သူ့ကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာဖြင့် သတိပေး
လာပါသည်။

“လာပါ အောင်ရာ၊ အဆောင်ကပဲ သွားစောင့်ကြတာပေါ့၊
မင်း... မမခက် အဆောင်ကို လိုက်လာပါလိမ့်မယ်ဟ. . ”

“တော်ပြီ ဝတုတ်ရာ၊ အဆောင်ကို ငါမလိုက်တော့ဘူး၊ ငါ့. .
အဝတ်အစားတွေ နောက်နေ့မှပဲ လာယူမယ်၊ ငါ့. . မမကို လွမ်းလှပြီ၊
အိမ်ကိုပဲ ပြန်တော့မယ်. . ဒါ မမ ငါ့ကို သက်သက်မဲ့စတာကွ. . ”

အောင်တစ်ယောက် ပြိုင်စက်ဘီးကို အိမ်ရှိုရာသို့ အားကုန်
နင်းကာထွက်ခဲ့သည်။

သူ့အဖြစ်ကို မဝေခွဲတတ်သော ဝတုတ်တစ်ယောက်မှာဖြင့်
ပါးစပ်အဟောင်းသားဟပြီး တဖြေးဖြေးဝေးကျန်ခဲ့သည်။

အောင့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုပဲသိသည်။ မမကို လွမ်းလှပြီ။

အခန်း [၁၆]

အောင်. . ပထမဦးဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသည်ကတော့ သော့ ပိတ်ထားသော မမခက်၏ အိမ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ သော့ခလောက်ကြီးကို အောင်ငေးကြောင်စွာ ရပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူတို့အိမ်ရှေ့အိမ်မှ မိန်းမကြီးက ထွက်လာပြီး စာအိတ်လေး ထုတ်ပေးလာ၏။

“ရော့ မောင်ရင်၊ သူတို့ ဒီမှာမရှိကြတော့ဘူး၊ ဘယ်ကိုသွား ကြမလဲ ဘာမှပြောမသွားကြဘူး. . မောင်အောင် ပြန်လာရင်သာ ဒီစာလေးပေးပေးပါလို့ ခက်ခက်က မှာသွားရှာတယ်. . ”

အောင်တစ်ယောက် ဘာမျှနားမလည်နိုင်တော့။ အဖေကြီး ပေးလာသော စာအိတ်လေးကိုသာ တုန်ယင်သောလက်အစုံဖြင့် ဖွင့်ဖောက်လိုက်မိပါတော့သည်။

အမည်မသိ ဝေဒနာတစ်ခုက စာအိတ်လေး ဖွင့်ဖောက်နေဆဲ မှာပင်. . ခံစားနေရပြီ။ ရင်မှာ ငြောင်းဆန်ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေ၏။

တုန်ယင်နေသော လက်အစုံက တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ မျှော်လင့်မိတာက တခြား၊ ဖြစ်လာတာက တစ်ခြား၊ လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူ့စာမေးပွဲသွားဖြေသည့် ရက်ကလေးမှာပင် မည်သို့သော ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်ကုန်ပြီလဲ။

စိုးရိမ်စိတ်များစွာနှင့်အတူ စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ မမခက်၏ လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးများက သူ့ကို ဆီးကြိုနေရှာ၏။

ချစ်ရသော မောင်. . .

မင်း မေမေ. . တို့အိမ်ကို လာသွားတယ်။

မမတို့ မိသားစုကို မင်း မေမေ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်က ရစရာ မရှိအောင်ပြောသွားတယ်။ မမဆိုတဲ့ သမီးမိုက်ကြောင့် မမမိဘတွေ ကြားက အရှက်ရခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ဘက်က ယဉ်ကျေးပါတယ် ကွယ်။ အနာတစ်ခုကို အစိမ်းသက်သက်ကြီး မခွဲရက်လို့ မေ့ဆေးပေးပြီး ခွဲလိုက်ရတယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ပါ။ မမ. . မင်းကို မေ့လိုက်ပြီ။

မင်းလည်း မမကို မုန်းမေ့လိုက်ပါတော့

တစ်ချိန်က မမ
ခက်ခက်ချော

တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေသော လက်ချောင်းများကလွဲလို့ ဖရိုဖရဲနှင့် မွစာကြနေသော ပစ္စည်းများအလယ်မှာ အောင်ကျောက်ရုပ် ကြီးတစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေမိဆဲ။ မမ ရေးခဲ့သော စာလေးကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ဖတ်နေမိ၏။

သူနှင့် မမခိုးပြေးစဉ် ကာလက မမပြောခဲ့သော စကားသံလေး များက နှလုံးသားအိမ်သို့တိုင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လာကြပြန်သည်။

“မောင့်. . မိဘတွေနဲ့ မမမိဘတွေဟာ ရှိတ်စပီးယားဝတ္ထုထဲက မွန်ဂေဂူနဲ့ ကတ်ပြုလတ်တို့လို ဖြစ်နေကြပြီပေါ့နော်၊ မောင်နဲ့ မမကျ တော့ . . . ရှိမိယိုနဲ့ ဂျူလီယက်လေ. . .”

“ဒါကြောင့်လည်း နှစ်ဆယ်ရာစုရဲ့ လော့ကက်ပျံလတ် မင်းသမီးလေးကို ခုလိုခိုးပြေးရတာပေါ့ မမရယ်. . .”

“ဪ ခုတော့လည်း လော့ကက်ပြုလတ် မင်းသမီးလေးက မေ့လိုက်မုန်းလိုက်ပါတော့တဲ့လေ၊ အဲ့ဒီလို ဘာဖြစ်လို့များ လွယ်လွယ် လေးနဲ့ မေ့ခိုင်း. . မုန်းခိုင်းရတာလဲ. . . မမခက်ရယ်. . .”

ပူနွေးသော မျက်ရည်များက ပါးပြင်နှစ်ဘက်တွင် စွတ်ဆိုစွာဖြင့် စီးကျလာသည်။ သူ မသုတ်မိ။ သူ့ကို ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ အသည်းနှု သည်ဟု ဆိုချင်ဆိုကြပါစေတော့။ မမနဲ့ ပတ်သက်လာပါက သူ့နှလုံးသား များက နုနယ်နေမည်မှာ အမှန်ပင်။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အောင် တရေးရေးမြင်လာမိပါသည်။
အောင် စာမေးပွဲဖြေကားနီးမှာ မမသူ့ဆီရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ . .
ပြန်လည်တမ်းတမြင်ယောင်နေမိပါသေးတယ် မမရယ်။

“မမလေ မောင့်ကို အမြဲသတိရနေမှာပဲ။ မမမောင်နဲ့ ခွဲပြီး
မနေတတ်ဘူး မောင်ရယ်”

ထိုစကားလေးပြောပြီး မမက သူ့မျက်နှာကို တဝကြီးငေးကြည့်
နေပြန်သည်။ ပြီးမှ . .

“ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးပဲ ကြုံတွေ့လာပါစေ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ သတ္တိကို အမြဲမွေးပါနော် မောင်. .”

အောင့်ကိုဖက်ပြီး အောင့်ရင်ခွင်ထက်၌ မမတစ်ယောက်
ရွိုက်ကြီးတင်ငိုခဲ့ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်. . မမ မောင့်ကို မပြတ်နိုင်ဘူး မောင်ရယ်၊
သံယောဇဉ်ဆိုတာမျိုးဟာ နွယ်တစ်ပင်မြက်တစ်ပင်ဆိုလည်း ကောင်း
သားပဲနော်. .”

ဟုတ်ပါသည်။ အဲ့သည်တုန်းက မမ. . သူ့ကို လာပြီး နှုတ်ဆက်
တာပဲဖြစ်မှာပါ။ သူ့ . . သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်လို့သာ ငါ့ကိုလာပြီး
နှုတ်ဆက်တာပေါ့။ ဒါကို ငါဘာလို့ မသိခဲ့ရတာလဲ ဖြစ်ရလေ မမရယ်။
သည်တုန်းက ချစ်သူ၏ မျက်ဝန်းများကို အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်

ခဲ့သောသူ။ မိမိကိုယ် မိမိအပြစ်တင် မဆုံးဖြတ်မိသည်။ ယူကျုံးမရလဲ ဖြစ်ခဲ့မိသည်။ မမနှုတ်ဖျားမှ အရိပ်အမြွက်နှုတ်ဆက်စကားတွေကို သူဘာလို့များ အဓိပ္ပါယ် မဖော်ခဲ့ရတာလဲကွယ်. . . ။

တဆက်တည်းမှာပင် အောင်. . သူ့စိတ်ကိုသူ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ရမှာပေါ့။ ကမ္ဘာမြေကြီး ဟာ မောင်. . မမအပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ထုနဲ့ စာရင် ကျဉ်းကျဉ်း လေးပါ မမ၊ ရေမြေဆုံးစေတော့ မမကို မောင် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပါ့မယ်”

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ သူ့အခန်းဆီလှမ်းလာနေသော လူရိပ်နှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပွဲကြီးနှင့် ဝတုတ်တို့ပဲ နေမှာဟု သူထင်လိုက်သည်။ သူ့အထင်မှားသွားသည်။ မေမေနှင့်ဘိုးဘိုးတို့ ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ. . သားလိမ္မာကြီး၊ မေမေတို့နဲ့ မန္တလေးကိုသာ ပြန်လိုက် ခဲ့ပေတော့ အဝတ်အစားတွေပြင်. . ”

အောင်တစ်ယောက် မေမေစကားကို ဘာမှခွန်းတုန်းမပြန်မိ။ မမ၏ ကိုယ်ပွားပစ္စည်းလေးများကိုသာ လိုက်လံကောက်ယူသိမ်းဆည်းနေမိသည်။

“ငါ့သားက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်. . သားစဉ်းစားကြည့်လေ၊ သားနဲ့ ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ သားရဲ့. . ”

အောင် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ရမ်းခါလိုက်မိ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်

နှင့်အတူ မိခင်နှင့် ဘိုးဘိုးကို သူကန်တော့လိုက်သည်။ ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်နေသော ရင်မှဝေဒနာ ကိုယ့်ဘာသာ အသိဆုံးပါလေ။

“မေမေ. . သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ၊ မမကို ဘယ်လိုမှ သားမခွဲနိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ မမလည်း သားကိုခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ မမကို သားလိုက်ရှာမယ်. . ”

သူ့စကားအဆုံး မေမေ့မျက်ဝန်းများ စူးလက်တောက်ပခဲ့ရသည်။

“အို. . အမိပွယ်မရှိတာ. . အောင် မဖြစ်ဘူး၊ အို. . ငါခွင့် မပြုနိုင်ဘူးနော်”

“အောင့်အနေနဲ့လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်လိုမှ မပြင်နိုင် ပါချေ. . . ”

“မေမေကိုယ်ချင်းစာပါ မေမေ၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေလည်း ဘိုးဘိုး တို့ သဘောမတူတဲ့ကြားက ခိုးပြေးကြတာဘဲ မဟုတ်လား မေမေ. . ”

“အံ့မယ် မိဘကိုများ ခွန်းတုန့်ပြန်လို့ ကဲဟာ. . ”

“ဖျန်း. . ”

“အ”

ဒေါ်နှင်းမြတ် စိတ်တိုလာကာ အောင့်ပီးပြင်ကို ရိုက်ချလိုက် သည်။ ဘိုးဘိုးက သူ့ဘက်မှနေ၍ မေမေ့ကို ဆူပါလေတော့သည်။

“ဟဲ့. . မိနှင်းမြတ် ငါ့မြေးကို နင်ဘာလို့ ဒီလိုရိုက်ရတာလဲ၊

ပါးစပ်ကပြောပါလား.. ”

“အောင်အတွက်ကတော့ ခုချိန်မှာ သိကြားမင်းကြီးဆင်းတားလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ အပျက်မခံနိုင်ပါ။

“မေမေ.. ဖေဖေနဲ့ ခွဲရတုန်းကရော ဘယ်လိုခံစားရလဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါ မေမေ၊ သားနဲ့ မမခင် အခုလိုခံကားနေကြရတာကို မေမေတို့က တကယ်ပဲ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါရဲ့လား မေမေ”

မေမေက ဘာမှ မပြောပဲ ငြိမ်သက်နေ၏။ အောင် မိဘကို ခွန်းတုန်ပြန်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်သင့်သည်တို့ကို တရားနည်းလမ်းကျစွာ သူ့ဖြေရှင်းဖြစ်ပါတော့မည်။

“သားကို ဘိုးဘိုးရဲ့ ရှေ့မှာ မေးခွန်းတစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ မေမေ၊ မေမေ သားကို မညာပဲ အမှန်အတိုင်းပဲဖြေနော်.. ”

“မေမေ အနေနဲ့ သံယောဇဉ်ကြီး တစ်ခုကို အလွယ်တကူ ဖြတ်နိုင်ပါရဲ့လား.. အမေမေ အခု သားတို့ကိစ္စမှာ ဖေဖေကို ကျွန်တော်တွေ့ပါရစေ၊ ဖေဖေ.. ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာ မေမေအသိဆုံးပါ မေမေ.. ”

ဒေါ်နှင်းမြတ်တစ်ယောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ သို့မ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ လျှံကျလာ၏။ နောက် ဘိုးဘိုးကို ဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငင်ငိုရှာပါလေတော့သည်။

“သမီး ဝဋ်လည်ပြီ ဖေဖေ၊ သမီးတကယ်ဝဋ်လည်ပါပြီ. . သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဖေဖေ အောင့်အနေနဲ့လည်း ဖေဖေကို မြင်ဖူးချင်ပါပြီ. . ”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေ အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ပါဘူး၊ သား ဒါကို မသိဟန်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေကို သားတွေ့ပါရစေ မေမေ”

အောင်၏ စကားကြောင့် ဘိုးဘိုးဖြစ်သူ အတော်ပင် အံ့ဩ သွားရှာပါ၏။

“အလို ဘုရား ဘုရား သမီးရယ်၊ မိုက်လှချည့်လားကွယ်၊ ဘာလို့များ ခုလိုထိန်ဂှက်ထားခဲ့ရတာလဲ၊ ဖေဖေလည်း တရားနဲ့ အရွယ် ရောက်နေပြီပဲ သမီးရယ်၊ မောင်လွမ်းအောင်ကို ပြန်ခေါ်ပါ။ ငါ့မြေးလေး မိစုံဖစုံနဲ့ စိတ်ချမ်းသာပါစေကွယ်. . ဖေဖေတို့ မောင်လွမ်းအောင်ဆီ သွားကြစို့၊ ခု. . သူဘယ်မှာလဲ သမီး”

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ၊ ကိုလွမ်းအောင် ထောင်က လွတ်တာ ရှစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ ဖေဖေ၊ သူ. . အခု ရန်ကုန်က ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံမှာ အောင်ထက်ဆန်ပွဲရုံကို ထောင်ထားပါတယ်”

“ဟင်း. . ဟင်း ငါ့သမီးလည်း သံယောဇဉ်ကြီးကို ဖြတ်နိုင် ခဲ့တာမှ မဟုတ်ပဲကွယ်. . ”

အခန်း [၁၇]

ဦးလွမ်းအောင်ရှိရာ ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံသို့ အသွားမှာတော့ အောင်တို့နှင့်အတူ ပွဲကြီးနှင့် ဝတ်တံတို့ပါ ပါလာကြ၏။

“ငါ. . ငါက အောင်ရဲ့ မေမေ့ကို အပျိုကြီးထင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ အန်တီက ချစ်သူတွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား. . ”

ပွဲကြီး၏ မတိုးမကျယ်စကားကြောင့် အောင်ပင်သဘောကျ မိသည်။

“ဟား. . ဟား ဒါကတော့ကွာ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် ပွဲချိန်တန်ပွဲဆိုသလိုပေါ့ ဒီအရွယ် သစ်ရိုက်လေးတွေ လှုပ်တာတောင်မှ ရယ်တတ်တဲ့အရွယ်ပဲ. . ”

လူကြီးမှန်း. . ဘာမှန်းမစဉ်းစားငှာ ရွတ်နောက်နောက်

နှစ်ကောင်အား အောင့်ဘိုးဘိုးက ကားနောက်ခန်းထဲမှ မျက်မှောင်
ကြုတ်ကာကြည့်နေမိ၏။

ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံရှိ အောင်ထက်ဆန်ပွဲရုံအရောက်မှာတော့
ဝမ်းသာအံ့ဩနေသော ဦးလွမ်းအောင်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟင်. . နှင်းမြတ်၊ ဖေဖေလည်း ပါလာတယ်”

“ဟာ. . သား သားရောပါလားဟင်”

“အဲဒါ ရှင့်သားလေးလေ ကိုလွမ်းအောင်”

“သား. . သားလေး”

“ဖေဖေ. . ”

ဦးလွမ်းအောင်က အောင့်အား တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားရင်းမှ
မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

“သား သားရယ် ဒီတစ်သက် ဖေဖေ သားကို မတွေ့ရတော့ဘူး၊
သားနဲ့အတူမနေရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဖေဖေဝမ်းသာ
လိုက်တာ သားလေးရယ်. . . ”

အောင်လည်း ဖေဖေ့ကို ဖက်ထားရင်းမှ မျက်ရည်များ
စီးကျလာခဲ့သည်။ ဝမ်းသာခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် စီးကျလာသော
မျက်ရည်များပါပေ။

သည်နောက်မှာတော့ ဘိုးဘိုးအား ဖေဖေက ကန်တော့လိုက်၏။

“ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အမှားတွေပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေကို ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ”

ဘိုးဘိုးက ခေါင်းညိတ်နေရင်းမှ . .

“မထားသင့်တဲ့ မာနတရားတွေပေါ့ . . မောင်လွမ်းအောင်ရာ၊ ငါ့အမှားလည်း ပါခဲ့ပါတယ်၊ ငါ မာနထားခဲ့မိလို့သာ မင်းတို့မိသားစု ခုလိုတကွဲတပြားဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ခုတော့ ငါလည်း အရွယ်ရလာခဲ့ပါပြီ မောင်လွမ်းရာ . . ”

“ငါတို့အားလုံး သင်ခန်းစာယူသင့်ကြပြီ မောင်လွမ်း၊ မာနတွေ အာယာတတွေဟာ မထားသင့်တော့ဘူးလေ . . ”

“မင်းတို့ကြောင့် သားသမီးတွေမှာ သင်ခန်းစာစိတ်ဆင်းရဲခဲ့ တာတွေကို အားလုံးပဲ ဘဝသင်ခန်းစာယူသင့်ကြပြီလို့ ငါထင်တယ်၊ ခုလည်း မင်းတို့မိဘတွေ မာနတွေ အာယာတတွေထားကြပြန်တော့ ငါ့မြေးလေးမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီ သမီးရယ်၊ နင်လည်း ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါဦး . . ”

ဘိုးဘိုးက ဖေဖေအား အောင်နှင့် မမခက်တို့အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ သည်အကြောင်းများကို ဖေလည်း ယခုမှသိရှာသည်။

“ငါ့သားက မောင်မောင့်သမီးနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်သွားပြီး ဖူးစာဆုံတယ်နော်၊ ဪ . . ကံကြမ္မာဟာ တော်တော်အံ့ဩဖို့ကောင်း

ပါလား. . .”

ဖေဖေက မေမေဘက်ကို လှည့်ပြီး ရှင်းပြ၏။

“နှင်းရယ်. . . ဒါဆို မင်းသူတို့မိသားစုကို ရန်တွေ့ခဲ့တာဟာ မင်းသိပ်မှားခဲ့ပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ကိစ္စတွေမှာ တရားခံက ငါပဲ. . . ငါ့ကိုက. . . လောဘအတောမတတ်နိုင်ပဲ မှားခဲ့တာ၊ မောင်မောင်ဟာ ဘာမှမသိခဲ့ရှာဘူး၊ ငါဟာ ချမ်းသာချင်လွန်းလို့ စီးပွားရေးကို ဖြတ်လမ်းကနေလိုက်ခဲ့တာ ဘာမှမသိရှာတဲ့ မောင်မောင်နဲ့ ခင်ခင်လတ်တို့ကို မင်းဘာကြောင့်များ အထင်လွဲခဲ့ရတာလဲကွာ. . .”

“ဒီမယ်. . . သား၊ မောင်မောင်ဟာ ဖေဖေရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ၊ သူတို့ဘယ်မှာရှိလောက်တယ်ဆိုတာ ဖေဖေတွက်လို့ ရတယ်သား. . .”

“မောင်မောင်အမျိုးတွေက မိတ္ထီလာမှာ အများဆုံးရှိတာဆို တော့. . . ဒီကောင်တွေ မိတ္ထီလာက အရင်အိမ်ကြီးမှာပဲ ရှိနေမှာပါ”

မရွေ့လျားသော သစ်ပင်တွေက သူ့နောက်တွင် တရိပ်ရိပ်ဖြင့် ကျန်ခဲ့၏။ ဟိုင်းလက်ဒိုင်ခွက်မှ ညွှန်တံက ဂဏန်းနံပါတ် ၁၁၀ကို ညွှန်ပြနေ၏။ အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာတော့ အောင့်ဆိုင်ကယ် ကတရိပ်ရိပ်ပြေးနေရှာပါတော့သည်။

“ဝေါ. . . ဗရော. . .”

စိတ်စောနေလို့ထင်၏။ ဘီးပျံတက်မတတ် ပြေးနေသော ဆိုင်ကယ်ကို နှေးသည်ဟု စိတ်မှထင်နေမိပါသည်။

မမကို အောင်အရမ်းကို တွေ့ချင်နေမိပါသည်။ မမခက်သည် လည်းပဲ သူ့လိုပဲ နေမှာပါ။

မမခက်ဟာ တေးတစ်ပုဒ်ရဲ့ စာသားများဖြစ်ခဲ့လျှင် ကိုယ်ဟာ တီးကွက်ဆန်းသည့် သံစဉ်ဆိုတာဖြစ်ရမှာပါ။ တကယ်လို့ မမခက်ဟာ ရွှေငါးလေးတွေလို့ တင်စားခဲ့ပါလျှင် 'မောင်'ဟာ ရွှေငါးလေးတွေ ပျော်မြူးစေရန်အတွက် ရေကန်ငယ်တစ်ခု ဖန်ဆင်းပေးမိမှာ အမှန်ပါ။ မမခက်ဟာ ငှက်ပျိုမလေးဆိုလျှင်လည်း မောင်ဟာ မမအတွက် ပျော်မြူးလွတ်လပ်ရာ အပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီးလို နေထိုင်ကျင့်သုံး မိမှာ အမှန်ပါပဲကွယ်။ မမဟာ မောင့်ဘဝဖြစ်သလို မောင်ဟာလည်း မမဘဝလေးပဲ ဖြစ်ပါရစေ။

မမနှင့် နှစ်ကိုယ်တူ ကြည်နူးပျော်မြူးတာကို ပြန်တွေးမိတိုင်း အောင့်ရင်မှာ စိုးနှင့်စွာ ခံစားရပါသည်။

အာဆန်း [၁၈]

မောင်နဲ့ခွဲခွာနေရမှ မောင့်အပေါ် ခက်ဘယ်လောက်ထိ
ချစ်ခဲ့မှန်း သူမကိုယ်သူမ သတိထားမိပါတော့သည်။

မောင်ဆိုလျှင်လည်း သူမ၏ ရက်ရက်စက်စက်ခွဲခွာခဲ့မှုကြောင့်
ဘယ်လောက်များ ခံစားနေရမလဲကွယ်၊ သူမ ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။
သတိရလိုက်တာ မောင်ရယ်ကွယ်။

ဖြတ်ကနဲ ကြည်သစ်ဖိတ်လျှံလာသော မောင့်အပြုံးများဟာ
ခုချိန်ဆို ရင်ဖြင့် ရေခဲမြစ်ထက်များ ပို၍ အေးစိမ့်နေခဲ့မလားကွယ်။

မောင်နဲ့ နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲ ပျော်ဖြူးခဲ့တဲ့ အချိန်က အဖြစ်အပျက်
များက သူမမျက်ဝန်းထဲ မြင်ယောင်လာမိပြန်တော့ သူမ ရင်မှာ
နင့်သွားမိပြန်ပါသည်။

“မောင်ရယ် မောင်နဲ့ မမရဲ့ အပျော်ရက်လေးတွေဟာ နှင်းထု မိုးသားအောက်မှာ အေးခဲဆိတ်သုန်းသွားခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“တကယ်လို့ပေါ့ မောင်ရယ် သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ မောင်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို မမအနေနဲ့ပြန်ပြီး နှိုးထစေချင်လိုက်တာကွယ်”

“မောင်ကတော့ မမကို ခုချိန်ဆို ခါးသီးစက်ဆုပ်စွာနဲ့ မုန်းမေ့ နေလောက်ပြီပေါ့နော်. . ”

“မောင့်ကို ခွဲခွာပြီး စွန့်လွှတ်ခဲ့တဲ့အချိန်က စလို့ယခုချိန်ထိ မမရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေလည်း သေဆုံးခဲ့ရပါပြီ မောင်ရယ်ကွယ်”

မောင့်မေမေသာ ရောက်မလာခဲ့ရင်ဖြင့် ပြဿနာ အခြေအနေ သည်လောက်အထိ ကြီးထွားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ခုတော့ဖြင့် ဖေဖေနှင့် မေမေပါ အရှက်ရပြီး မောင်နဲ့သူမတို့လည်း ကွဲခဲ့ရပါ၏။

မောင်. . သူမအပေါ်၌ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တာ သူမ သာလျှင်အသိဆုံးပင်၊ ခုလောက်ဆိုရင်ဖြင့် မောင် မုန်းမေ့များနေပြီ လား. . မောင်. .

ဦးလွမ်းအောင်တစ်ယောက် သားဖြစ်သူကို လိပ်စာပေးလိုက် မိပြီးကာမှ စိတ်မချနိုင်သဖြင့် မောင်မောင်၏ မိတ္တီလာမှ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို ရှာကြည့်မိသည်။

“သားကို လွှတ်သာလွှတ်လိုက်ရတယ်၊ မောင်တော့ စိတ်မချဘူး

နှင်း.. ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

“ဪ.. သားက ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားတာမို့လား စိတ်-စာပြီး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ.. ”

“အဲဒါတော့ မပူပါနဲ့ ဖေဖေက သူ့ပြေးကို လက်ဖွဲ့တဲ့အနေနဲ့ ဒီတီဆိုင်ကယ်တစ်စီး အသစ်စက်စက်ဝယ်ပေးလိုက်တာပါ၊ ပြီးတော့.. သားက ပြိုင်စက်ဘီးစီးကျင့်ရှိပြီးသားဆိုတော့ သိပ်တော့ ပူမနေပါနဲ့ မောင်.. ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါ မောင်မောင်ဆီ ဖုန်းတော့ ဆက်ကြည့် ဦးမယ်.. ”

ရန်ကုန်မှ မိတ္ထီလာသို့ ပြောင်းလာခဲ့ပြီးကတည်းက သမီးလေး ခက်ခက်မှာ မျက်နှာသိသာစွာ ချောင်ကျသွားတာ ဦးမောင်မောင် သတိထားမိသည်။ အစားအသောက်လည်း ကောင်းစွာမစား၊ အချိန်ပြည့် မှိုင်တွေငေးနေတတ်သည်။ တကယ်တမ်း စစ်ကြည့်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကလေးတွေမှာ အပြစ်မရှိ။ လွမ်းအောင်ကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာ။ ပုထုံဇဉ်လူသားပဲ ချမ်းသာပြည့်စုံစွာဖြင့် နေလိုကြချည်းသည်ပင်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြသဖြင့် လွမ်းအောင်၏ အရည်အချင်းကောင်းတွေကို သူသိထား၏။ စည်းစနစ်ရှိသည်။

တိကျသည်။ မှန်ကန်သည်။ အလုပ်ကို စွမ်းစွမ်းတမံလုပ်တတ်သူပင်။ အားနည်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ လွမ်းအောင်က လူ့တစ်ဖက်သား ပြောတာကို ယုံလွယ်တတ်သည်။ ဘာသာညာညာသိပ်ပြီး မစဉ်းစား တတ်။ ဟိုးယခင် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့စဉ်ကလည်း သူများပြောတာကို ယုံလွယ်မိပြီး ဖြတ်လမ်းက ချမ်းသာကြီးပွားအောင် ကြံဆောင်မိသည့် အတွက် သူ့ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရခြင်းပင်။ အင်း. . ငါကသာ ကားနှစ်စီးထဲ အဆုံးရှုံးခံရတာပါ။ သူ့ခမျာ ထောင်ထဲမှာ ခပ်ငါးနှစ်ကျော်နေခဲ့ရ တာ. . ပြီးတော့ နှင်းနှင်းဆိုလည်း ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနဲ့ အတော့်ကို ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာဆိုတော့ သူ့ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုလည်း ဆိုးစရာ ပဲပေါ့. .

ဪ. . လောဘ၊ လောဘ အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်း ပါလားနော်. .

ဦးမောင်မောင်တစ်ယောက် ငယ်သူငယ်ချင်း လွမ်းအောင်၏ မိသားစု အကြောင်းတွေ့ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်မှာ မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိပေ။ သမီးကြီး ခက်ခက်ချော အခန်းတွင်းဝင်လာမှ အတွေးများလွင့်ပျယ်သွားရ၏။

“ဖေဖေ”

“ဟော သမီးလေး”

“တယ်လီဖုန်းလာနေတယ် ရန်ကုန်ကတဲ့”

“အေး.. အေး.. . လာပြီ သမီး”

ဦးမောင်မောင် ဧည့်ခန်းရှိ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လှမ်းလာခဲ့သည်။

“ဟဲလို ပြောပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မောင်မောင်ပါ”

“ဘာ.. . လွမ်းအောင် ဟုတ်လား၊ ဟာ.. . သူငယ်ချင်း ဝမ်းသာ
တယ်ကွာ၊ မင်း.. . အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ဟေ.. . ဆန်ပွဲရုံ”

“-----”

“အေး.. . ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မင်း ယောက္ခမကြီးနဲ့လည်း
ဝတ်ပဲပေါ့.. . ”

“-----”

“ဘာ.. . မင်းသားလေး အောင်.. . ငါတို့မိတ္တီလာကို ဆိုင်ကယ်နဲ့
လွတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“-----”

“မင်းကွာ ကိုယ်တိုင်ခေါ်လာခဲ့ပြီးရော၊ လမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ခု
ဖြစ်နေမှဖြင့်.. . ”

“အေး.. . အေး ဒါပဲနော် မင်းတို့လာမှပဲ ရက်မြတ်ရွေးတာပေါ့၊
အေး.. . ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ် လွမ်းအောင်”

တယ်လီဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ပထမတော့ ခက်ခက်ချော
ဝမ်းသာသွားမိသည်။ နောက်တော့ ဝမ်းသာမှုတွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရ၏။
ဖေဖေတဲ့၊ မောင့်ဆီက ဆက်တာမဟုတ်၊ သူမကသာ တမ်းတနေမိ
တာပါ။ မောင်က ခုချိန်ဆို သူမစာဖတ်ပြီး စိတ်နာကာ မုန်းမေ့နေ
လောင့်ပြီပေါ့။

တယ်လီဖုန်းပြောပြီး ထွက်လာသော ဖေဖေကို သူမ သတိ
မထားမိလိုက်။

“သမီးလေး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲကွယ်”

“သမီး ဘာမှ မတွေးပါဘူး ဖေဖေ၊ ဖုန်းက ဘယ်သူ့ဆီကလဲ
ခေဖေ. . .”

“ဪ. . . ဖေဖေအသိတစ်ယောက်ပါ။ မိတ္တီလာကို လာလည်
ကြပလို့တဲ့. . .”

မောင် ဆက်တာမဟုတ်မှန်း သိရသည်နှင့် သူမ မျက်နှာလေး
ညှိုးငယ်သွားရသည်။ သမီးမျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်နေသော
ဦးမောင်မောင် သမီးငယ်မျက်နှာ ညှိုးလျော်သွားသည်ကို သတိပြုမိ
လိုက်ပါသည်။

သမီးငယ် လျှပ်တပြတ် မောင်အောင်ဟိန်းထက်ကို တွေ့ပြီး
ဝမ်းသာသွားအောင် ညာပြောလိုက်မိခြင်းပါပေ။

“သွား. . သွား သမီးလုပ်စရာရှိတာသာ သွားလုပ်”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ပြောင်းလဲနေသော သမီးငယ်ကို ကြည့်ပြီး ဦးမောင်မောင်
ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“အင်း. . ငါ့သမီးလေးတို့ ကလေးတွေမှာ ကြားကစားစာခံဟေ့
ဖြစ်ရရှာတာပါလေ. . ”

အခန်း [၁၃]

မိတ္တီလာမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာသည်နှင့် အောင်စက်ရွှံ့ကို မြန်သည်ထက်မြန်အောင် ပိုမိုမြှင့်တင်လိုက်၏။ မနက်လေးနာရီလောက် ကတည်းက တောက်လျှောက် မောင်းနှင်ခဲ့တာ သူ့မှာ မပင်ပန်းနိုင်။ မမခက်၏ မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

နာရီစင်ကြီးနားရောက်သည်နှင့် ဖေဖေ ပေးလိုက်သော လိပ်စာအတိုင်း သူ့ခြံအမှတ် (၁၉)အတွင်းသို့ မောင်းဝင်ခဲ့၏။

စေ့ရုံသာ စေ့ထားသော ခြံတံခါးကို ဆိုင်ကယ်ရှေ့ ဘီးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး တို့ကဖင်ကာ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် တိုက်အိမ်၏ ဆင်ဝင်အောက်အရောက်၌ လေသေနတ်ကြီးကိုင်ထားသော လူကြီး တစ်ဦးအား အောင် တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟေ့. . မင်းဘယ်သူလဲ ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ခြံထဲ ခွင့်မတောင်းပဲ ဝင်လာရတာလဲကွ. . ”

လေသေနတ်ကြီးတကားကားနှင့် မျက်နှာထားတင်းတင်း မာကာ လျှောက်လာနေသော လူကြီးကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရမှ မမခက် ဖေဖေမှန်းသိလိုက်ရတော့သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ခက်ခက်ချောတစ်ယောက် လိုက်ကာ ကြားမှ မြင်နေရပါသည်။ ခန်းဆီးစလေးကိုဆွဲဖယ်ပြီး ခက်ခက်ချော မောင်နှင့် ဖေဖေထံသို့ ချောင်းကြည့်နေမိသည်။

“ဘုရား. . ဘုရား မောင်ဒီအထိတောင် လိုက်လာတာပါလား၊ ဖေဖေလက်ထဲမှာလည်း သေနတ်ကြီးနဲ့. . ”

အနားသို့ တိုးကပ်လာသော ဦးမောင်မောင်ကို အောင် ရင်ဆိုင် လိုက်သည်။

“ဦး. . ဦး ကို ကျွန်. . ကျွန်တော်”

“ငါ့ကို မင်းဘာမှ လာမပြောနဲ့ အောင်၊ လာလမ်းအတိုင်း မင်းပြန်ထွက်သွားပါ. . ”

“မ. . မဟုတ်သေးဘူးဦး. . ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်း ငါ့သမီးနဲ့ တွေ့ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ မင်းကိုလည်း ငါမတွေ့ချင်ဘူး၊ မင်း. . ငါ့ခြံက ထွက်သွားကွာ. . ”

“မသွားဘူး ဦး၊ ကျွန်တော် လုံးဝ မသွားနိုင်ဘူး၊ မမနဲ့တွေ့ပြီးမှ ကျွန်တော် ဒီခြံက ထွက်သွားမယ်ဗျာ”

“အေး.. ကောင်းပြီ၊ ပြီးမှ.. ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့..”

ဦးမောင်မောင်က လေသေနတ်မောင်းကို ဆွဲတင်လိုက်၏။ မိမိရဲ့ ချစ်သမီးလေးကို ပေးပြီး သားမက်တော်ရမှာဆိုတော့ အနည်း အကျဉ်းအကဲစမ်းကြည့်ဖို့တော့ လိုမည်ထင်သည်။

“တောက်.. မင်းတော့ကွာ၊ ငါ့အကြောင်း မသိသေးဘူးနဲ့ တူတယ်..”

လေသေနတ်ပြောင်းဝကို အောင်၏ ရင်ညွန့်တည့်တည့်သို့ ထိုးချိန်လိုက်၏။

အောင်တစ်ယောက် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ဝတ်လာသော အင်္ကျီကို ဖွင့်၍ ရင်ကို ကော့ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးတည့်တည့်ကို ပွင့်ထွက်သွားအောင် ပစ်လိုက်ပါ ဦး၊ ပစ်လိုက်စမ်းပါဗျာ၊ မမနဲ့ ခွဲရမယ့်အတူတူတော့ အသေတာပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ တစ် နှစ် သုံး ရေလို့မှ မင်းထွက်မသွားရင် တော့ ငါပစ်ပြီပဲ.. ကဲ တစ်..”

ဦးမောင်မောင်က အမှတ်စဉ်ကို စတင်ရေတွက်နေပြီ။ အခြေ

အနေက စိုးရိမ်ရေအမှတ်မှာ ခက်ခက်ချောတစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ပုန်းကွယ်မနေနိုင်တော့ ခန်းဆီစအား ဆွဲဖယ်ကာ ထိတ်လန့်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်မိပါသည်။

“ဖေဖေ မပစ်ပါနဲ့ မောင့်ကို မပစ်ပါနဲ့”

“ဟင်. . မမခက်”

အကြားချင်ဆုံးသော သူမ၏အသံလေးနှင့် အမြင်ချင်ဆုံးသော သူမ၏မျက်နှာလေးကို အောင်တစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ ရင်မှ ဗွတ်သိပ်တမ်းတစွာ အော်လိုက်မိပါသည်။

“မမ”

ဒါပေမယ့် အားလုံးနောက်ကျသွားချေပြီလား. . မပြောတတ်။ ဦးမောင်မောင် ရေတွက်နေသော အမှတ်စဉ်က သုံးသို့ ပြည့်သွားခဲ့ လေပြီတည်း။

“ကိုင်းကွာ”

“ဒိုင်း. . ”

“ခွမ်း”

ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်သည် အောင် မသိတော့၏။ မျက်လုံး စုံမှိတ်ထားလိုက်မိပါတော့သည်။ သေနတ်သံအဆုံး အောင်၏ အနောက်ဘက်ဆီမှ ဖန်ပုလင်းကွဲကျသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်

လှည့်ကြည့်ဖြစ်လိုက်ကာ မိမိလည်း ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိ
လိုက်၏။

လေသေနတ်ကြီး ကိုင်ထားသော ဖေဖေ လက်ကြီးအား
သူ့အတင်းဆွဲချနေမိပြီး ဟစ်အော်နေမိသည်။

“ဖေဖေ မလုပ်ပါနဲ့ မောင့်ကို မသတ်ပါနဲ့နော်”

“ကိုယ့်သားမက် ကိုယ်သတ်ပါမလား သမီးလေးရယ်”

“ဖေဖေက ပုလင်းကို လက်တည့်စမ်းကြည့်နေတာပါ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား ငါ့သားမက်က ဗန္ဓုလနဲ့ အမျိုး
နဲ့တူတယ်။ နောက်တစ်ချက် မတွန့်ဘူးကွ.. ဟား ဟား ဟား”

သေနတ်ကြီး ထမ်းပြီး ဦးမောင်မောင် အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်သွား
လေတော့၏။

“မောင်ရယ်.. မမစိုးရိမ်လိုက်ရတာကွယ်.. ”

“မမအတွက်ဆို မောင်ဆယ်ခါပြန် သေရဲပါတယ် မမရယ်”

“မောင်.. မမကို မမုန်းမေ့ဘူးလားဟင်”

“မုန်းမေ့ဖို့ နေနေသာသာ အောင်နဲ့မမတို့ရဲ့ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်
အချစ်နှစ်ဆယ်နှစ်ရက်တို့နဲ့ အခုမှနေမှာ ချစ်မမရဲ့.. ”

“အို.. အမေ”

စွေ့ကနဲ အထိတ်အလန့်ဖြင့် ပါလာသော မမခက်ကိုကြည့်လျှင်

အောင်. . အားပါးတရ ရယ်နေမိပါ၏။

“မောင်မကဲနဲ့ကွာ. . လူတွေနဲ့. . ”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“အယ်. . ရှိပါတယ်ဆို. . ဟိုမှာ”

“တိတိတိ”

အောင်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကကားပေါ်တွင် ဘိုးဘိုး
မေမေနှင့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့် ပွကြီးနှင့် ဝတုတ်တို့ကို ပြုံးရွှင်စွာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

“သူတို့က မမဟာ မောင့်ဇနီးမှန်းသိပြီးသားတွေပဲ၊ ကဲ. . ကဲ
ညာဦး. . ညာဦး. . ”

“အိုကွာ ဟိုမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေထွက်လာကြပြီ. . ”

“လာပါစေတော့ မမရာ ချစ်မှာပဲ”

အောင်တစ်ယောက် ချစ်သော မမ၏ မျက်နှာလေးအား
အနမ်းမိုးများ ရွာချပစ်လိုက်သည်။ တိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းမှ လှမ်းထွက်
လာကြသော ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်လတ်တို့မှာ သားနှင့်သမီး
ဖြစ်သူကို ကြည့်လျက် ပြုံးရွှင်စွာ ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။

ထာဝရကြိုးစားလျက်

ယုန်းအိငြိ